

Heilige dank

In het nu-geheugen:
Kenneth Wapnick

Op 27 december 2013 legde een gevorderde leraar van God zijn lichaam af: Kenneth Wapnick. De dankbaarheid van zijn leerlingen is overstelpend; het is ongelooflijk hoeveel hij voor velen heeft betekend.

Elke dag een paar

Na het overlijden van Kenneth Wapnick verschenen honderden dankbetuigingen in het laatste nummer van Wapnick's nieuwsbrief 'The Lighthouse' en ook als uitgebreidere versie online op www.facim.org. Wouter Middeldorp heeft samen met Renée Timmers deze Engelstalige dankzeggingen uit de nieuwsbrief vertaald en je kunt ze hieronder lezen.

Het is natuurlijk ondoenlijk om al deze dank in een keer tot je te nemen. Maar bij het vertalen merkte Wouter hoe goed het doet om er elke dag een paar te lezen. Niet alleen krijg je hierdoor een almaar groeiende waardering voor deze 'leraar der leraren', die ongelooflijk veel voor Cursus studenten heeft betekend, je merkt ook dat je al lezend in die dank deelt. Want zoals de Cursus zegt: 'Liefde kan niet ver verwijderd zijn van een dankbaar hart.' (zie H23.4:6)

Wie is Kenneth Wapnick?

Een kort kader voor wie Kenneth niet kent. Hij was een van de drie centrale personen die aan de wieg stonden van *Een cursus in*

wonderen. Het dictaat van Jezus werd opgeschreven door Helen Schucman, met hulp van haar collega Bill Thetford. Toen de Cursus klaar was, kwam Kenneth kijken. Hij hielp met het redigeren, het indelen in hoofdstukken en paragrafen en veel meer. Hij legde de Cursus uit aan Helen, al was zij de scribent. Hij werd een levenslange vriend en begeleidde haar liefdevol tot aan haar dood. In zijn boek 'Een leven geen geluk' vertelt hij veel over de begintijd en het ontstaan van de Cursus.

Kenneth werd medeoprichter en voorzitter van de Foundation for A Course in Miracles (FACIM), en bestuurder en hoofd van het dagelijks bestuur van de Foundation for Inner Peace (FIP). Kenneth begeleidde alle tot nu toe 24 vertalingen van de Cursus, waardoor die nu wereldwijd door 93% van de bevolking in de eigen taal bestudeerd kan worden.

Vanuit zijn 'Foundation for a Course in Miracles' gaf Kenneth Wapnick talloze lezingen en workshops. Hij had maar weinig slaap nodig en schreef 's nachts boeken over de Cursus. Zijn erfgoed is groot. Op www.facim.org zijn talloze boeken, dvd's, cd's en mp3's te bestellen waarin en waarop het gedachtegoed van de Cursus glashelder wordt uitgelegd, met veel humor, mildheid en vriendelijkheid, maar zonder compromis.

Een Amerikaanse student van *Een cursus in wonderen* schreef over Kenneth Wapnick: "In onze ogen is Kenneth een levend voorbeeld van iemand die het verzoek dat Jezus in het werkboek doet heeft beantwoord: "Want dit alleen heb ik nodig; dat jij de woorden hoort die ik spreek en ze aan de wereld geeft. Jij bent mijn stem, mijn ogen, mijn voeten en mijn handen waarmee ik de wereld verlos." (WdI.hV.In.9:2-3)

De dankbetuigingen

1. Van al mijn herinneringen aan Ken uit de afgelopen 25 jaar is dit de meest dierbare. In de herfst van 2012 vroeg ik hem: "Wat hoor je mij nu werkelijk zeggen?" Hij antwoordde: "Je bent bang om de volgende stap te zetten en je bent vreselijk bang voor een leven zonder Ben" (mijn 60-jarige echtgenoot). En hij voegde eraan toe: "Ik zal je helpen." Later stelde ik hem in een brief de vraag: "Wie is de Ken die me zal helpen?" Hij schreef terug: "Wie anders kan dat zijn dan het Zelf dat wij delen? Maar dat wist je, gekkie. Je was me alleen maar aan het uittesten." Met diepe dankbaarheid,

Allison Hughes

2. Ik zag Ken als de gezondste, vriendelijkste en meest functionele mens die ik ooit had ontmoet... De enige manier waarop ik zonder paniek met hem samen kon zijn was als we samen musiceerden. Ik werd zijn leraar in noten en ritme en hij werd mijn Leraar in Waarheid.

In 1997 begon mijn langdurige (15 jaar) gang door mijn persoonlijke ‘donkere dal’. Ken hield mijn hand vast en hielp me de hele weg lang, zelfs als ik twijfelde of ik zijn hulp wel wilde... De laatste jaren hadden we minder frequent contact in de vorm, maar hij raakte steeds meer geïntegreerd met mijn Innerlijke Leraar. In mijn gedachten sprak ik elke dag met hem en ik voelde zijn voortdurende aanwezigheid en leiding.

Nu zijn lichaam niet meer beschikbaar is, is zijn Innerlijke Hulp nog steeds aanwezig en voor mijn gevoel zelfs sterker. Ken is de belangrijkste en meest invloedrijke persoon in mijn droom en ik ben hem eeuwig dankbaar. De enige manier om hem te danken is door het te delen.

Nancy Blum

3. Ik ben zo dankbaar dat ik, als de denkkeest die beslissingen neemt, jou in mijn scenario heb geschreven. Jouw gezicht als symbool en de inhoud van Liefde die dit symbool representeert zullen altijd in mijn juiste denken blijven, en het mij makkelijker maken om opnieuw te kiezen wanneer dat nodig is. Mijn doorgaand tribuut aan jou zal eruit bestaan te blijven oefenen in waarnemen zonder oordelen, en mezelf vergeven wanneer ik dat nalaat.

Melody Vantucci

4. Ken Wapnick is mijn meest geliefde leraar. Ik hou van hem met heel mijn hart. Ik zou hem overal volgen waar hij me vroeg te gaan. Hij leidde me door verschillende schijnbaar onoplosbare situaties naar een vrede waarvan ik niet had gedacht dat die kon bestaan. Zonder zijn hulp zou ik het zeer zeker nooit hebben gehaald.

Ik zal vooral zijn aanwezigheid missen. De liefde die hij uitstraalde was niet te geloven; het was niet van deze wereld. Het was waarlijk een geschenk om hem als leraar te hebben.

Wat betekent zijn dood? Ik zie hem bijna letterlijk voor me en een beetje boven me. Hij zegt: 'Niets hier doet ertoe. Niets. Laat het allemaal achter je en kom naar waar ik ben. Het zal je zo gelukkig maken'.

Als ik denk aan hoe het was om samen met hem te zijn, in die liefde, weet ik dat dit – hem achterna gaan, niet in de dood, maar het Leven - de enige manier is om dat weer te krijgen. En dus vervolg ik de reis die ik met hem begon, tot ik op een dag weet dat ik niet van hem gescheiden ben.

Lisa Conaghan

5. Eindelijk heb ik geïntegreerd wat je me zo'n lange tijd geprobeerd hebt te leren. Met veel geduld heb ik het herhaald en herhaald, en uiteindelijk verdween de ellende van depressie en nodeloos lijden voorgoed. Deze droom werd een 'gelukkige droom' en een ware zegen vanwege jouw aanwezigheid erin. Geen andere leraar was in staat om het te doen zoals jij het deed. Jouw weg kende geen compromis, zoals Jezus onderwees, maar dat heeft beslist wonderbaarlijk voor mij gewerkt!

Wat een opluchting om zo te leven! Jouw persoonlijkheid was zo vervaagd dat grootheid zeer gemakkelijk door je heen straalde. Waak alsjeblieft over mij totdat we elkaar weerzien!

Stella Pilon

6. Onderwijzen is demonstreren, en Kenneth was een van de beste demonstraties van liefde in deze wereld. Ik ben dankbaar dat hij mijn leraar en vriend was, al was het maar voor twee jaar. Zijn energetische en soms zelfs speelse vitaliteit was onweerstaanbaar; liefde vloeide uit

hem voort, breidde zich vanuit hem uit en straalde uit hem als een blazend licht, het leefde door hem heen.

Wij studenten konden niet anders dan grinniken om zijn grollen en capriolen, als hij je weer eens stiekem van achteren besloep en te grazen nam. We raakten verliefd; hij bracht ons buiten het domein van het ego, ons herinnerend aan waar we thuishoorden. Wij waren als motten rond een vlam. Dus dit is wat liefde is.

Aan onze geliefde liefde: je hebt ons pad geëffend! Je hebt ons nader tot ons Ware Zelf gebracht. Zelfs waar we fouten maakten was je vriendelijk, en toonde je ons dat we via onze vergissingen onze onschuld vinden en leren, en groeien en 'zien', en dat zien niet met de ogen geschiedt. En we leerden dit vooral omdat jij ons die fouten vergaf. Liefde verandert nooit. Het blijft hetzelfde.

Dank je, Kenneth, dat je ons er elke dag, elk moment aan hebt herinnerd dat vergeving een aardse vorm van liefde is. Dank je dat jij je voor ons hebt herinnerd, en ons leerde herinneren, wat wij in waarheid zijn.

Marisa Cuenin

7. Kens liefde uitte zich niet vooral via zijn woorden. Dat is iets wat mij verbaasde omdat ik weet dat hij een psycholoog is en een leraar, en die genezen gewoonlijk met woorden. Zijn liefde zat in aanraking. Als Ken mensen benaderde, sloeg hij zijn arm om hun schouder, gaf hij hen een hug of nam hij hun hand. Ik voelde dat de Heilige Geest mensen genas via Kens aanrakingen. Ik ervoer dat persoonlijk toen ik zeer geraakt werd door Ken en al mijn mentale blokkades van me af vielen en ik dichter en dichter bij mezelf kwam. Dank je wel voor je handen, Ken.

Tomáš Koloc

8. Mijn geliefde Papa, elke dag en elke minuut van elke dag ben jij in mijn hart. Je kunt niet sterven als ik demonstreer dat je niet stierf. Jouw wijsheid en Liefde zijn de vaste gloedvolle Lichten die mijn hart naar Huis leiden. Jij hebt een schitterend en vredig en duidelijk pad achtergelaten waarop jouw voetafdrukken nog na-schijnen en dat wij nu allen kunnen volgen. Wees niet bezorgd... Ik zal mijn weg naar Huis niet verliezen omdat ik de onzichtbare Hand van Jezus en jou in de mijne heb. Wat het verhaal ook voor ons in petto heeft in het

volgende hoofdstuk, je kunt geheel gerust zijn in de wetenschap dat ik weet dat jij weet dat ik weet dat het alleen maar een verhaal is. Liefde is alles wat er IS. Jij bent een wonderwerker, een levend kunstwerk en een integraal deel van alles wat goed is in mijn hart. Jij hebt mij met momenten zo hoog opgetild dat de Hemel mij omhelsde. Je zult altijd mijn geliefde Papa zijn, mijn symbool van Gods Liefde voor mij. Er zijn geen eindes in Liefde...

Jenny Somers

9. Ik heb altijd gedacht dat het Kenneths missie was om een baken te zijn van consistentie; om de boodschap van de Cursus standvastig helder te houden. Hoezeer studenten ook proberen om de Cursus te vormen naar hun ego-behoefte, hij roept ons altijd terug naar het pad. Als mijn eigen beeld troebel wordt, hoef ik maar naar een workshop-opname te luisteren om meteen naar de juiste focus teruggebracht te worden. Het zal mijn tribuut aan Ken zijn om het dagelijks werk te doen, ondanks mijn weerstand, en op te groeien door zijn voorbeeld te volgen. Ik begrijp waarom je geen publieke begrafenisdienst wilt en waardeer de mogelijkheid om op deze manier dank te zeggen.

Sally Miller

10. Lieve, lieve Ken, dank je wel voor jou! Dank je zo zeer dat je voor ons allen zo'n briljante, liefdevolle, meedogende, authentieke, grappige en wonderbaarlijke Leraar bent! Ken, jouw genialiteit, nederigheid en oneindige edelmoedigheid doen me versteld staan en inspireren me zozeer!

Jij begrijpt 'Een cursus in wonderen' werkelijk en bent zo ongelooflijk geduldig als een Leraar van God. Je hebt zoveel boeken geschreven, zoveel workshops gegeven, zoveel vragen beantwoord aan duizenden – en je bent altijd zo helder, zo werkelijk, oneindig geduldig, meedogend en grappig.

Ik ben gek op jouw gevoel voor humor! Je harmoniseert zo mooi met onze grenzen en doet alles wat je kunt om ons deze ongelooflijke Cursus te doen begrijpen, die zo simpel en toch zo moeilijk is voor ons. Je hebt je leven eraan gewijd jouw grote gave van begrip met ons te delen en ik ben je eeuwig dankbaar!

Dank je wel dat je ons zo vaardig hebt onderwezen, zo liefdevol en geduldig! Ik stuur je mijn liefdevolle gebeden en hart-gevoelde dank,

Ken, als je voortgaat op je mysterieuze en wonderbaarlijke reis! Dank je zozeer voor alle liefde, begrip, geduld en intelligentie, waarmee je je ongelooflijke levenservaring en levenswerk met ons hebt gedeeld. We gaan zeer zeker allemaal samen naar huis, en dankzij jou komen we er eerder dan voorspeld!

Rhonda Tarr

11. Ken heeft een diepgaande invloed op mijn leven. Door hem ben ik een toegewijde student van de Cursus geworden en gebleven, de laatste twintig jaar. Ik ben diep dankbaar voor Kens levenslange toewijding aan het onderwijzen van de Cursus. Hij was een buitengewone en briljante leraar. Zonder hem zou ik niet in staat zijn geweest de Cursus te begrijpen, of om mijn begrip over de jaren heen uit te breiden.

Ik ben zo dankbaar dat zijn woorden, wijsheid en wonderbaarlijke gevoel voor humor dankzij de opnamen van zijn workshops en colleges beschikbaar blijven voor huidige en toekomstige Cursus-studenten.

Marion Yaglinkski

12. Ken was een wonderbaarlijke man, hij wist mensen te inspireren en had een geweldig gevoel voor humor. Ik heb Gloria en Ken maar een keer ontmoet en vond hen allebei zeer verwelkomend en opgewekt. Ik ben Ken zeer dankbaar voor zijn toewijding en al het werk van zijn stichting.

Sylvain Lelong

13. Dank je, Ken. Ik weet niet hoe ik mijn dankbaarheid moet verwoorden voor de hulpmiddelen waarin jij hebt voorzien en zonder welke ik 'Een Cursus in Wonderen' denk ik helemaal niet zou

begrijpen. Maar nu ben ik misschien echt in staat de Cursus toe te passen. Dank je wel voor deze les in vergeving en voor de lessen die je blijft onderwijzen...

Ik ben verdrietig dat ik Ken nooit zal ontmoeten. Ik zou graag zijn vriendelijke lach hebben gezien en die vrede hebben ervaren waarover velen hebben gesproken... Ik wil een weerspiegeling zijn van die vrede en aantonen dat hij niet stierf, door te demonstreren dat hij in mij leeft. Vaak moet ik lachen als ik denk dat ik een nieuwe vraag heb die ik hem zou willen stellen, want dan zie ik voor me hoe hij met een grap weer aantoont dat er maar één vraag is en een antwoord. Dank je wel. Dit is een van de vele hulpmiddelen voor mij. Met liefde en vriendelijkheid,

M. Jamie Williams

14. De eerste keer dat ik Ken hoorde spreken was op een conferentie begin jaren 80. Ik herinner me dat ik de bijeenkomst onthutst verliet – Ken had enkele fundamentele misvattingen over de Cursus benoemd die in die tijd heersten, en die ik er allemaal op na hield! Het was alsof hij ‘mijn Cursus’ van me had afgepakt.

Via zijn boeken en opnamen kreeg ik uiteindelijk weer contact met Ken. Na vergeefs gewacht te hebben tot hij naar Europa kwam om een workshop te geven, reisde ik naar Temecula en zei ik tegen hem: “Als Mozes niet naar de berg komt, komt de berg naar Mozes!” Hij lachte en gaf me een geweldige knuffel, de eerste van vele. Een andere keer verliet ik na een workshop van een week de zaal met andere mensen terwijl we wachtten op de finale ‘Ken-knuffel’. Toen ik aan de beurt was vertelde ik hem hoe slecht ik me erover voelde dat ik het maar bleef verkeerd doen met mijn toepassing van de Cursus. Ken nam me snel apart, hield mijn armen vast, keek in mijn ogen en zei: “Maar Frans, het hele punt van deze week was om je daar niet schuldig over te voelen!” Toen viel alles voor me op z’n plek.

Ken en ik deelden een liefde voor klassieke muziek. Toen ik hem vorig jaar om advies vroeg voor een cursus die ik was begonnen te geven in België, antwoordde hij: “Geef ze eerst Stockhausen, dan Mozart.” Ik wist precies wat te doen. Ken Wapnick, een dierbare, dierbare vriend, een groot leraar, een ‘mensch’.

Frans Baert, Ph.D.

15. Met grote dankbaarheid en nederigheid stuur ik je dit simpele gedicht als een Dank je wel aan Ken... Ik ben geen dichter, maar ik weet dat Ken van gedichten hield en ik hield van Ken. Hij heeft me duizenden jaren bespaard. Zijn dood was hartverscheurend. Hoewel ik hem mis, voel ik dat hij in mijn ziel met mij is. Mijn dankbaarheid om hem is grenzeloos.

Een paar weken nadat Ken was overleden merkte ik dat het symbool van dans op bleef duiken in mijn zogenaamde leven. Dit symbool raakte iets vriendelijks in mij. Ik voelde het, maar ontvluchtte het in mijn keuze voor verdriet. Toen hoorde ik op de radio het stuk 'Uitnodiging voor de dans' door Carl Maria von Weber (1819). Ik luisterde met de bedoeling het symbool te begrijpen. Dit muziekstuk hielp me de kloof te overbruggen waarin ik me eenzaam voelde en gescheiden van Ken. Het vulde me met grote vreugde en hoop. Mijn hart danste met Ken en ik was verrukt.

Op dat moment voelde ik echt dat Ken ons zwierend door onze ego-angsten heen zou leiden als we maar zijn danspartner wilden zijn en hem de leiding lieten. De symbolen zijn een troost voor me geweest, dus ik wil ze graag delen.

Uitnodiging voor de dans

Hij danst ons naar huis, beloof ik
Als we hem de weg laten wijzen
Hij zal ons samen naar Huis dansen.
We ervaren hem in de stilte
We voelen hem; Hij is het Lied.
Maar hij was nooit om vast te houden
Zijn dans is louter om te delen.
Catherine Ricchetti

16. Ik was verdrietig toen ik hoorde van Kens overgang, want ik hoopte gauw naar Temecula te gaan om hem te ontmoeten. Ik weet dat ik geen reizen hoef te maken om hem in de geest te bereiken, maar ik ben verdrietig dat ik de kans heb gemist hem in de ogen te kijken en zijn hand in de mijne te voelen.

Wat ik wil zeggen over Ken is dat hij de Cursus werkelijk leefde, dat hij was wat hij onderwees. Ik weet dit omdat hij de tijd nam om persoonlijk elke brief te beantwoorden die ik hem in de loop der jaren

stuurde, - en dat met een overvol schema en haast eindeloze verantwoordelijkheden tegenover de vele, vele mensen die naar hem uitreikten.

Toch beantwoordde Ken niet alleen al mijn brieven, maar bood hij zelfs aan om mijn boek te lezen en me feedback te geven – iemand die hij nog nooit had ontmoet, die hij niets verplicht was en van wie hij niets te winnen had. Hij nam de tijd om verbinding te maken; hij stelde zichzelf ter beschikking – iets wat ik letterlijk nooit eerder heb meegemaakt bij andere mensen van zijn status in de wereld van ‘spirituele leraren’.

Dus ik zeg: Ken was het echte exemplaar, hij was het werkelijk. Hij is nu vrij van fysieke beperkingen en ik voel zijn vreugde. Ik ben gelukkig voor hem en voel me tegelijkertijd beroofd, samen met allen die verder gaan op het pad van de Cursus. Dank je wel, Ken, en God zegene jouw nalatenschap, dat die mag bloeien.

Susan Hunt

17. De eerste keer dat ik met je sprak op de Stichting, nam je mijn beide handen in die van jou en ontmoette je eenvoudigweg mijn ogen. Voor het eerst in mijn leven voelde ik me werkelijk vergeven, verbonden met jouw absolute zekerheid van mijn onschuld. Ik wist op de een of andere manier voorbij al mijn twijfels en mijn waas van tranen dat dit weten alles was wat ik werkelijk wilde, en iedereen en alles wilde leren geven.

Als ik jou niet zou hebben gekend, zou ik niet dit groeiend vertrouwen hebben dat ik deze onwankelbare zekerheid zal vinden wanneer ik zover ben. Jij leek altijd moeiteloos de aanwezigheid te belichamen van onze ieder liefhebbende innerlijke leraar, die alleen onze ononderbroken vereniging ziet. Jij was de meest edelmoedige persoon die ik ooit heb ontmoet, je behandelde zonder uitzondering elk van ons als een aloude, lang gemiste vriend die je eindelijk weerzag. Met een hemelse wellevendheid gaf je ons de vriendelijke, eindeloze schat van je volledige aandacht, wanneer we ook maar meenden die nodig te hebben. Je luisterde altijd naar de werkelijke roep om liefde achter onze verwoording van onze worstelingen, en je antwoordde consistent met liefde en volledige aanvaarding, in alle omstandigheden en zonder enige aarzeling.

Ik leerde, en blijf van je leren, dat zelfs als ik niet klaar ben om te aanvaarden dat ik niet een lichaam ben, ik nu kan beslissen naar welke innerlijke leraar ik wil luisteren. Ik kan nu besluiten om, zoals je adviseerde, elke onvriendelijke gedachte onder de loep te nemen. Om me te herinneren, ongeacht hoe werkelijk wat ook lijkt te zijn dat schijnt te gebeuren, dat ik nooit in onvrede ben om de reden die ik denk en dat ik op dit moment vrede kan kiezen en ervaren. De rest zal volgen!

Ik kan je gebrek aan aanwezigheid in vorm niet werkelijk bewenen wanneer jouw ware aanwezigheid zich van moment tot moment zo krachtig en liefdevol blijft bewijzen. Wat ik nu het meest voel is het blijvende geschenk van jouw vertrouwen in mij (in ons) om de Cursus werkelijk in de praktijk te brengen. Dat is een vertrouwen dat ik niet altijd in mezelf voel. Maar als ik aan jou denk wanneer ik door de dag heen vergeving praktiseer, voelt je vertrouwen besmettelijk.

Je hebt ons vaak gezegd dat het proces dat ons al tot hier leidde nu niet tekort zal schieten – dat de gelukkige afloop voor al onze verhalen zeker is! Onze leraar blijft springlevend van binnen. Zoals je zei tijdens de workshop van Augustus 2012: “Het is een krankzinnig idee dat we zouden kunnen verliezen wat we liefhebben.” Jij blijft hier, nu, in ons hart en ons werk. Jouw zachte glimlach en alles wat je ons hebt onderwezen is elk ogenblik beschikbaar voor ons om te raadplegen terwijl we onze voetstappen versnellen op weg naar het Thuis dat we nooit werkelijk hebben verlaten, en waar schulddromen verdwenen zijn en liefde voor allen nog immer woont. Met oneindige liefde en dankbaarheid,

Susan Dungan

18. Met grote schrik en een diep verdriet nam ik kennis van Kenneths heengaan... Ik prijs me gelukkig dat ik door zijn cd's de kans heb om dagelijks bij hem in de klas te zitten... En ik ben diep dankbaar dat Kenneth mijn externe leraar is. Waarschijnlijk is hij de ENIGE mentor die werkelijk begrijpt en overdraagt wat de Cursus de student wil bijbrengen. Kenneth zei enkele keren dat de Cursus reflecties bevat van de hoogste vorm van Boeddhisme. Recentelijk herlas ik (na bijna 50 jaar!) Herman Hesse's 'Siddharta'. Siddharta steekt de rivier over naar een hogere uitdrukking van Realiteit, geleid door de 'veerman'. Kenneth is mijn veerman. Dank je wel!

Roslyn Shaw

19.... Ik raakte verslaafd aan Ken's humor en zelfverzekerde manier van lesgeven in combinatie met de boodschap van de Cursus... Vanaf het begin had ik een hele lijst 'Wapnicismen' die ik onthield en die me in de moeilijkste tijden inzicht gaven, en een glimlach, en soms zelfs luidop gelach.

Mijn favoriete Wapnicisme luidt: "Ik zeg je, je bent er dol op!" Die is zeer behulpzaam als ik middenin een drama zit en mezelf te serieus neem. Hij toonde ons door zijn liefde, zijn genialiteit, zijn nederigheid en vriendelijkheid dat we geliefd zijn.

Gelukkig heeft hij de boodschap van de Cursus nooit verbogen, want "hij zegt wat hij zegt." Ik ben zo dankbaar voor de leraar die mijn leven vulde met hulp, die me een nieuwe manier van zien gaf, en een helder licht op momenten dat alles verloren leek. Dank je wel, Ken, en ik ga voort op het pad!

Robbin Lisa Gaskin

20. Zevenentwintig jaar geleden was ik gelukkig genoeg geleid te worden naar Een Cursus in Wonderen en in een periode van achttien maanden verslond ik het Tekstboek, volgde ik de 365 lessen in het Werkboek en las ik tenslotte het Handboek voor leraren. Sindsdien is de Cursus de leidende spirituele invloed in mijn leven.

Maar... slechts zes weken geleden ontdekte ik 'Absence from Felicity' (vertaald als 'Een leven geen geluk') en het werk van Dr. Kenneth Wapnick. Toen, in december, toen ik midden in dat bijzondere boek zat, hoorde ik dat hij zijn lichaam had afgelegd op de 27ste van die maand.

Dus helaas kan ik hem niet persoonlijk vertellen hoezeer ik de eerlijkheid en helderheid van zijn inzichten waardeer. Noch kan ik hem laten weten hoe dankbaar ik me voel voor zijn integriteit en gevoeligheid, zijn trouw en zijn heldere en liefdevolle visie... De liefde en wijsheid die zo sterk uit zijn geschreven werk straalt zal blijven voortduren zolang we behoefte hebben aan woorden. Zijn bijdrage aan de spirituele groei van de mensen die nu hier zijn, en degenen die nog zullen komen, is onschatbaar.

Anna Clemence Mews

21. Als Leraar van God en van ‘Een Cursus in Wonderen’ was Ken Wapnick “hier alleen om werkelijk behulpzaam te zijn.” (T2A.18:2). Onafgebroken werkend in dienst van de waarheid verzamelde hij een verbazingwekkende hoeveelheid onderwijsmateriaal over de Cursus, waarbij hij elke passage begrijpelijk maakte die maar verwarrend kon zijn voor studenten. Zijn heldere en consistente leringen brachten de werking van het ego-denksysteem volledig aan het licht....

Ken hielp Cursusstudenten met het dagelijks in de praktijk brengen van Cursus-principes in de interactie met anderen. Hij benadrukte het belang van vriendelijkheid in alle situaties. En om je te helpen om in contact met anderen een egocentrische zienswijze voorbij te komen, suggereerde hij het concept van ‘Making it about them’, het over hen laten gaan, zoals hij het noemde – om de behoeften en het gezichtspunt van de schijnbare ‘ander’ voorop te zetten in plaats van te (re)ageren vanuit de behoeften en verlangens van je eigen ego-ik.

Bij Ken ging het altijd over anderen, nooit over hemzelf. Hij wees niemand af die hem om hulp vroeg en omhelsde letterlijk iedereen die zijn workshops of zijn leven binnenstapte.

De eerste keer dat ik Ken ontmoette (rond 2008) waren we naar Atlanta gereisd om mee te doen aan zijn workshop en arriveerden we een beetje vroeg in het conferentieoord. Toen ik het lokaal binnenkwam, sprong een man, die in diepe conversatie was gewikkeld met verschillende mensen rondom hem, op zodra hij me zag en gaf me een verwelkomende knuffel, alsof ik een familielid of vriend was. Daarna dacht ik: wie was die man? En besepte dat het Ken Wapnick was, een Leraar van God die niemand buitensloot en iedereen omhelsde...

Dus, hoewel we ons verdrietig voelen over Kens vroege verdwijnen uit onze aardse zicht, voelen we ons ook gezegend, verkwikt en verwarmd door zijn liefdevolle aanwezigheid in de Denkgeest, die ons niet kan worden afgenomen. Wij voelen dat zijn liefde met ons is (de verenigde liefde van het Zoonschap) en weten dat we één met hem zijn in Denkgeest.

Lynne R. Matous

22. Misschien verwoordt dit gedicht van Helen Schucman onze gevoelens van dankbaarheid voor de liefdevolle invloed die Ken nog steeds op ons leven heeft.

*Niemand kan weten wat zijn deel zal geven
Als God onze lichtjes tot sterren kan weven
Van elk is eerst ongezien de luister
Die licht zal brengen in het duister
Wanneer andere delen van heinde en verre
Door Hem verenigd worden tot één sterre.
Vrede aan ons allen.
Ben and Miryam Andriessen*

23. In 2001 was ik samen met een vriend aanwezig bij de viering van de 25ste verjaardag van het verschijnen van de Cursus, in Anaheim, Californië. We zaten recht achter Kenneth en Gloria. Ken was een van de hoofdsprekers. Ik was geraakt door zijn toewijding aan de Cursus, en aan zijn vrouw Gloria. Dat was prachtig om te aanschouwen. Niemand heeft me zozeer geholpen trouw te blijven aan de Cursus als hij, en ik ben waarlijk dankbaar voor deze vriendelijke en liefdevolle man en voor alles wat hij gaf en onderwees.

Martha Street

24. Ik zou willen zeggen dat Ken mooi was. Hij had een schoonheid die je voelde met je hart als hij je zijn mededogen, aanvaarding en liefde gaf. Ik zal hem zeer missen en voor altijd van hem houden, hoewel alles wat hem zo speciaal maakte zijn kennis was van het eender zijn van alle dingen.

Ik ben Ken dankbaar dat hij ons de ware betekenis van de Cursus heeft onderwezen en dat hij ons de zachtaardigheid, het geduld en de liefde van 'de juiste gerichtheid van denken' heeft getoond. Ik zei

eens tegen hem dat ik niet wist hoe ik hem moest danken voor zijn hulp in het omkeren van mijn leven, van mijzelf. Hij zei dat wie ik ben dank genoeg is. Het lijkt erop dat dit de beste manier blijft om hem te danken en zijn prachtige geschenk en zegening te delen met alle anderen in ons leven.

Maneesha Weerasooriya

25. “Hoeveel leraren van God zijn nodig om de wereld te redden?” Het antwoord op deze vraag is - één. Een geheel volmaakte leraar, wiens leren compleet is, volstaat. ” (Handboek voor leraren) Dit was Kenneth Wapnick.

Wat zijn de eigenschappen van Gods leraren? Vertrouwen, eerlijkheid, tolerantie, vriendelijkheid, vreugde, verdedigingsloosheid, grootmoedigheid, geduld, trouw, openheid van denken. (Handboek voor leraren) Dit was Kenneth Wapnick.

Na dertig jaar lang de Cursus gestudeerd te hebben had ik het toch nog niet helemaal op een rijtje, tot ik naar Ken ging om een workshop te volgen. Ik verliet de klas elke dag in vreugde omdat ik elk woord begreep dat hij zei. “Het licht in één ontsteekt het in allen.” (T21.I.10:6)

Toen ik in de pauze zag hoe hij achter zijn vrouw Gloria verscheen en haar omhelsde en zijn hoofd op haar schouder legde, haastte God Zich mijn hart in uit dankbaarheid voor dit voorbeeld van zijn liefde. Ik weet in mijn hart dat hij naar Huis is gedragen op de vredige vleugels van liefde.

Karen Knapp

26. Mijn geliefde Muzikale Meester, ik wens dat je zoet mag dirigeren in de Hemel. Dank je wel dat jij mij hebt geleerd hoe ik de vreugdevolle melodie in mijn broeders hart kan horen. Vaarwel, dierbare Gandalf! Geniet van de witte kusten van dat verre groene land onder een gezwinde zonsopgang.

Joerie aka Aragorn

27. Mijn aardse leraar in de illusie was Ken Wapnick, maar in werkelijkheid is hij een Heilige Zoon van God, ook bekend als de

Christus, maar hij pretendeerde nooit ‘de Christus’ te zijn en claimde nooit het allemaal te weten, hoewel hij dat was en dat deed.

Ik huilde toen ik hoorde van zijn heengaan omdat ik zoveel van hem hield en van iedereen van FACIM, en omdat ik de kennis absorbeerde die uit hem straalde wanneer hij non-dualistische kennis uitspuwde die als een genezende golf over me heen kwam. Ik weet wel dat er geen dood is, maar heb medelijden met mezelf omdat hij niet langer lesgeeft in de illusie, maar ik ben blij voor hem dat hij hier weg is.

Onze jongste zoon stierf plotseling drie maanden voor Ken. Ik denk graag dat hij zich nu in Kens schitterende gezelschap bevindt en zijn begeleiding ontvangt.

Sally McKirgan

28. Ik heb naar veel van Kenneths workshops geluisterd, en ik heb de meeste van zijn boeken gelezen, maar ik heb hem maar een keer persoonlijk ontmoet, tijdens een workshop in Roscoe in augustus 2000.

Drie aspecten van zijn roeping springen eruit voor mij. In al zijn schriftelijke en verbale onderwijs was er geen ego-interventie. Op een gedisciplineerde, enorm erudiete en intelligente wijze was hij trouw toegewijd ons te helpen Jezus’ Cursus te begrijpen. Hij gaf nooit toe aan commercieel worden of zichzelf promoten. Hij onderwees alleen wat de Cursus zegt, zonder persoonlijke opsmuk, en zijn woorden waren altijd waar.

Ken hield van Helens gedichten. Hij las en quoteerde onophoudelijk uit ‘The Gifts of God’. Voor mij was dit een levende getuigenis van zijn vereniging met Helen, de manier waarop hij haar uitnodigde om met ons te zijn terwijl we bestudeerden en praktiseerden wat zij in de wereld had gebracht.

Ik was gek op Kens gevoel voor humor, dat altijd dicht aan de oppervlakte was tijdens zijn lezingen. Tijdens mijn bezoek aan Roscoe had de leiding een keer ijs verzorgd voor bij ons eiddiner. Ik stond in de rij te wachten om bediend te worden en zei tegen Ken dat ik zo dol was op ijs. “Nee, Clive”, antwoordde hij. “Dit ijs hier is niet om op te eten. We gaan er alleen maar oordeel-loos naar kijken.” Zijn humor was heerlijk en vooral altijd vriendelijk.

Ken was een licht dat in de droom scheen. Vergeving en liefde stroomden door hem heen. Hij leefde de Cursus werkelijk. Jezus is niet tevergeefs gestorven. Ken demonstreerde dat hij niet stierf door aan te tonen dat Jezus' denksysteem van wederopstanding in hem leefde.

Vreugde en dankbaarheid leg ik op het altaar van dit tribuut aan hem. Dank je wel, Ken, dat je ons niet vergeten bent. Want zo lang als we ervoor kiezen in de droom te blijven dwalen, blijft jouw werk een vuurtoren die ons naar huis leidt. "We danken U, Vader, voor het licht dat eeuwig in Ken schijnt. En we eren het, omdat U het met ons deelt. Wij zijn één, verenigd in dit licht en één met U, in vrede met heel de schepping en met onszelf." (WdII.239)

Clive Bayne

29. We weten dat je nu Gelukkig bent als die Ene Denkgeest van ons, misschien met een gevoel van dankbaarheid over je geweldige, productieve 'leven' in deze boze droom van ons...

Ik begon pas beter te begrijpen wat de Cursus betekent nadat ik in 2002 kennismakte met jou en je onderricht. Sindsdien heb ik je boeken honderden keren overgelezen en je lezingen even vaak opnieuw beluisterd... Je bleef me maar door de verschillende 'fasen van de ontwikkeling van vertrouwen' heen duwen, helemaal tot waar ik nu ben, en nog steeds ben je aan het duwen. Ik ontmoette je op een seminar in 2011 en je bleef me maar helpen met al je lieve brieven...

Dr. Ken, ik moet bekennen dat ik een paar dagen erg verdrietig was toen ik hoorde dat je was overgestapt naar die nieuwe vibratie van je. Ik zou een andere manier moeten vinden om met mijn beste vriend te communiceren. En nu zijn jouw Stem en de Stem van de Heilige Geest dezelfde Stem voor mij. Het deed me beseffen dat ik de Stem van de Heilige Geest al die tijd al hoorde. De Dankbaarheid en Liefde voor jou van mij en de hele mensheid zijn Totaal. God zegene jou, mijn goede vriend en vader Ken!

Roberto Gaensly

30. Ik en alle vertalers zijn diep dankbaar voor de samenkomst in oktober, vorig jaar, toen we de gelegenheid hadden om Ken te ontmoeten. Het was zo'n gelukkige tijd. Die zal altijd bij me blijven in dierbare herinneringen.

Kenneths werk voor ‘Een cursus in wonderen’ is formidabel geweest, net zoals zijn boeken en lezingen op cd. Dank God dat we die nog steeds hebben en nog altijd zijn stem kunnen horen – wat ik bijna dagelijks doe. Laat ons niet treuren dat zijn lichaam niet meer bij ons is, maar dankbaar zijn dat hij het Woord en de waarheid heeft verspreid over onze ziel die altijd verder gaat. Met veel liefde,
Pirkko

31. Voor mij is Kenneth Wapnick de uitdrukking van volmaakte helderheid en transparant bewustzijn die feitelijk in mij bestaat. Toen ik een workshop bij hem volgde was het sterkste dat ik ervoer zijn onvoorstelbare helderheid en wakkerheid. Alle wolken van verwarring en vertroebeling werden gewoon verdreven en weggestraald en verdwenen totaal.

Hetzelfde gebeurde en gebeurt nog steeds als ik naar hem luister op een cd of dvd, maar nu begint het bij me te dagen, sinds zijn fysieke dood, dat deze helderheid in mij bestaat... Kens doorgaande gave aan mij is de nadruk die hij legt op het feit dat het onderwijzen en praktiseren van de Cursus nooit gaan over de wereld veranderen of het lichaam genezen, maar over onze denkkeest genezen van de ene ziekte die ons geloof is in “de onheilige drie-eenheid van zonde, schuld en angst”.

Hij is zeer levend in mijn hart en mijn geest, “een kind, een man en toen een geest” (zoals een van Helens poëtische verjaardagscadeaus hem liefdevol eert) van schoonheid, zegening, eerlijkheid en zachtaardige, liefdevolle humor en vriendelijkheid. Hij was ondubbelzinnig en compromisloos als het aankwam op het uitleggen van wat de Cursus werkelijk te vertellen heeft. Ik voel zulk een delicate, verrukkelijke dankbaarheid dat Jezus met mij is (en dat Ken zijn en de Cursus’ levende belichaming is) en mij toont dat hij en ik niet verschillen en dat hij en ik en iedereen twee keer hetzelfde zijn: het ene ego in de illusie en de ene Zoon van God, Christus, in de werkelijkheid.

Met hem komt eindeloze helderheid, geduld, vriendelijkheid; oordeelloosheid, aanmoediging, vergeving en liefde. Wat kan ik meer vragen. “Waarlijk en werkelijk, wat kan ik meer vragen?” Met respect en liefde,
Norman Babbitt

32. Tijdens de vraag en antwoord fase in Kenneths workshop over dood en sterven merkte een vrouw op dat ze opzag tegen de dag dat Kenneth zou sterven en ik vermoed dat ze een angst verwoordde die velen van ons ervoeren. Kenneths liefdevolle antwoord was dat hij eenvoudigweg een symbool van liefde voor haar was geworden, en dat na zijn vertrek een ander symbool van liefde zijn plaats zou innemen.

Kenneth was inderdaad voor velen van ons een symbool van Liefde en net zoals bij 'Een Cursus in Wonderen' was de aanwezigheid van die Liefde voelbaar telkens als we er verbinding mee maakten. Ik schaam me er niet voor te zeggen dat ik stilletjes heb gehuild om het heengaan van Kenneth. Voor mij was hij de derde van de triniteit de verder bestond uit Helen Schucman en Bill Thetford.

Hij heeft mij geholpen om de Cursus diepgaand te begrijpen en zonder hem zou me dat vele jaren meer hebben gekost. Ik hield van deze man en durf het te zeggen, en ik voel me speciaal omdat ik hem gekend heb. Liefde wordt inderdaad op vele manieren uitgedrukt en voor mij was Kenneth Liefde. Hij was Liefde, weerspiegeld in deze wereld en ik zal de warmte van zijn licht de rest van mijn levensdagen bij me dragen.

Rick Bechard

33. Lieve Ken, ik heb je maar een keer ontmoet, tijdens een college in Temecula, maar in mijn hart mis ik je. Ik zal de manifestatie van jouw aanwezigheid missen... Ik zal missen wat ik heb ontvangen toen ik las en luisterde en keek en zo leerde wat jij begreep en hebt ervaren en vergeven in jouw reis met de Cursus. Ik ben je oprecht diep dankbaar voor jouw demonstratie van de principes van de Cursus. AMEN!

Eugene Goszczycki

34. Kenneth Wapnick gaat gehuld in ware vergeving en heeft zodoende de ultieme toestand van onschuld en vrijheid onthuld. De gevolgen die hij heeft veroorzaakt door deze Weg te banen zijn onmiskenbaar en weerleggen elk excuus om dit leven van tegenstrijdigheden te blijven verdedigen.

Zijn teder onderwijs van Bevrijding leidt tot helderheid en het zachte opengaan van het zelf voor de Verzoening. Hij bewijst dat de dood van alle oordeel niet alleen haalbaar is, maar de enige grens in het land van de Levenden. Hij toont ons de wijdsheid en diepte van ons potentieel om van onszelf te houden en geluk te vinden. Kenneth Wapnick is zo wijds en waar als je ze maar krijgen kunt.

Ik ben een schilder en mijn werk wordt dagelijks beïnvloed door de gaven van deze grote leraar en zijn consistente streven naar Waarheid. Ik zal al zijn inzichten in 'Een Cursus in Wonderen' blijven bestuderen en mijn werk ermee bestempelen. Ik ben voor altijd dankbaar voor zijn loyaliteit. "... Niemand, zelfs niet de regen, heeft zulke kleine handen.' Dank je wel, Kenneth, voor openen van mijn hart, al is het maar bloemblaadje voor bloemblaadje. Ik ben op weg naar huis.

W.S. Rolfe

35. Toen ik Ken in juli 1982 ontmoette bij de bagageband in de SeaTac luchthaven wist ik dat ik een bijzonder mens had ontmoet. Tijdens de dagen die volgden op de 'Wonderberg', de eerste 'Cursus in wonderen' retreat die gehouden werd in Washington, werd het voor mij en andere serieuze Cursus-studenten duidelijk dat *hij* degene was die het *wist*.

Ik had het voorrecht daar te zijn zodat ik me nu zijn koffiepraatje herinner, en zijn glimlach, die zoveel harten heeft doen smelten. Dat is waar onze vriendschap wortel schoot. Hij was een gewoon mens, een buitengewoon mens, een lolbroek en iemand vol mededogen. Vanaf die vroege dagen werd hij mijn spirituele mentor en mijn broeder, zoals hij dat is geweest voor duizenden op de wereld.

Hij was een verrassend krachtige, machtige man met een hart van goud en een gevoel voor humor uit Brooklyn. Hij kon moeiteloos de hele dag ad rem en grappig zijn en tegelijkertijd ijzersterk als een academicus. Ik kon altijd op hem rekenen, net zoals de duizenden anderen die bevoorrecht waren hem te kennen. Misschien komt het doordat ik fysiek zo ver weg ben dat ik niet voel dat Ken weg is. En in dezelfde adem zeg ik dat ik niet kan geloven dat hij is gestorven... Hij zou willen dat wij kalm blijven en doorgaan met de Cursus. Heel veel liefs van

Spring Thomas

36. Lieve Ken, het lijkt gepast om jou te schrijven, aangezien jouw vele brieven schatten blijven voorbij alle beschrijving. Ik koester ze en twijfel er niet over dat je boeken, artikelen, workshops, video's en brieven zullen voortduren zo lang als enig lid van het Zoonschap jouw hulp nodig heeft bij het ontwaken uit de droom van afscheiding.

Ik heb geen woorden die mijn dankbaarheid voor jou volledig kunnen uitdrukken. Ik ervaar immense dankbaarheid voor de moed waarmee jij trouw bent gebleven aan het non-dualisme van 'Een Cursus in Wonderen', terwijl je op zo'n manier hebt onderwezen dat studenten op alle begripsniveaus ervan kunnen profiteren. Ik ken geen andere westerse spirituele leraar die dit zou goed weet te volbrengen.

Daar bovenop blijf ik enorm profiteren van jouw buitengewone kennis van het katholicisme, grote klassieke componisten, klassieke literatuur, Vedanta, Bahkti Yoga en natuurlijk het werk van Freud.

In de woorden van het Duitse kinderlied 'Danke': "Dank je voor alles wat je ons gegeven hebt, dank je voor alles wat we delen, dank je voor gewoon met ons zijn. Dank dat je er bent." We weten dat je nergens heen bent gegaan. Mijn liefde,

Miriam, jouw naam voor mij (Marilyn Melcher)

37. Als een katholieke missionaris zuster kwam ik in 1975 terug in New York uit Chili, waar ik enorm veel beroering en opschudding had ervaren, zowel persoonlijk als politiek, in de jaren voorafgaand aan en na de militaire coupe. Ik kwam thuis met het besef dat ik hulp nodig had bij het begrijpen wat ik in mijn persoonlijke en spirituele leven had ondergaan.

Kort daarna ontmoette ik Ken en hij begon me tijdens therapeutische sessies de principes en praktijk van de Cursus bij te brengen, gedurende een periode van enkele jaren. Ik wist vanaf het begin dat Ken en zijn onderwijs een zeer diep en mysterieus niveau van Gods Geest belichaamden, ver voorbij alles wat ik ooit eerder had gekend. Ik werd door zijn leringen aangetrokken en vond ze tegelijkertijd angstwekkend en verstorend.

Kens vriendelijke geduld en stabiele toewijding aan mijn leerproces hielpen me om door te gaan. Het belangrijkste was nog dat hij me onderwees door middel van zijn eigen liefdevolle en invoelende

voorbeeld. Het feit dat hij ook stotterde maakte hem meer toegankelijk en een van ons.

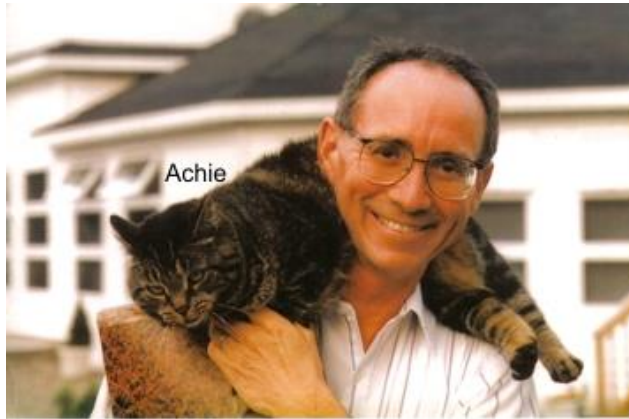
In die tijd woonde Ken in zijn studio appartement in de East Side van New York en leidde hij een zeer eenvoudig, maar druk leven als een “monnik van de wereld”, onzelfzuchtig hulp biedend aan anderen. Wat indruk op me maakte was dat hij zonder uitzondering altijd gelukkig, liefdevol en vriendelijk was, zelfs terwijl hij me de moordzuchtige aanvalsgedachten van mijn ego toonde. Als ik hem mijn dankbaarheid te kennen gaf, dankte hij mij voor mijn inspanningen om vergeving te leren.

In de loop van deze vele jaren ben ik gaan beseffen hoezeer Ken in de wereld leefde zonder van de wereld te zijn, wetend dat hij baadde in de luisterrijke liefde van God –zelfs terwijl hij zijn studenten humoristisch plaagde en aanspoorde om uit de ‘zandbak’ te komen en zich met hem te verenigen in het Eenheid van het Zoonschap. Terwijl hij ons de mechanismen van het ego uit de doeken deed, keek hij naar ons met de visie van Christus in zijn liefdevolle ogen. We konden ons geen betere ‘oudere broeder’ wensen om ons naar huis te leiden – eentje die ons ook nog voortdurend aan het lachen maakte!

Gisela Merker

38. Lieve Ken, zonder twijfel was jij de belangrijkste persoon in mijn leven. Je sloeg me al aan de haak met je verrassende opmerkingen en vriendelijke humor voordat ik merkte dat je nog zoveel meer gaf. Je gaf en gaf en gaf en gaf – je gaf jeZelf.

De eerste schok ontving ik van jou in 1989 na een workshop in Canterbury waar ik jou en Gloria voor het eerst leerde kennen. Toen we elkaar toevallig ontmoetten, vroeg je waar ik heen ging en toen ik antwoordde dat ik naar huis ging, zei je: “Je *bent* thuis.” En op de dag dat Gloria en jij Margareth en mij in jouw huis uitnodigden (dat moet in 1992 geweest zijn) vonden we jullie kat Archie op de bank. Gloria zei “Ksst” en jij bukte je en aaide de kat en zei: “Papa houdt nog steeds van je.”

Het werk met jou aan de vertaling is simpelweg onvergetelijk. Nooit eerder was serieus werk zo licht en vol vrolijkheid. Mensen die langs ons liepen vroegen: ‘Zijn jullie aan het werk of niet?’

Een andere schok kreeg ik toen het tot me doordrong dat jij liefdevol, behulpzaam en wonderbaarlijk grappig was voor *iedereen*. Sindsdien ben ik naar de Foundation gekomen om je dit te zien doen: tegenover iedereen hetzelfde zijn. Zoals Jezus onderwees je vanuit de geest. Je was een meester, maar liet het nooit merken. Ik kan je niet meer knuffelen, maar ik doe het nog steeds.

Franchita

39. De laatste vier jaar heb ik de eer gehad om Ken Wapnick mijn vriend te noemen. Terwijl ik de Cursus deed kwam de behoefte in me op om hem te schrijven en het werd een tien pagina lange handgeschreven brief. Nadat ik die op de bus had gedaan voelde ik me onnozel. Waarom zou een man als hij me ooit terugschrijven?

Voordat die week voorbij was ontving ik een antwoord en daarna ontving ik er vier jaar lang elke week een. Het voelde alsof ik met Jezus schreef. Zijn volledig gebrek aan oordeel, zijn mededogen en humor waren een voorbeeld van alles wat ik wilde zijn.

Laat me een voorbeeld geven. Kort na het begin van de correspondentie begon ik dromen te krijgen over een leven dat ik lang geleden in Egypte had geleid. Ik dacht dat ik beter op het nu kon focussen en vroeg dus Kens advies. Hij suggereerde om er gewoon in mee te gaan en te zien hoe het verder ging. Om een lang verhaal kort te maken, ik herinnerde me een leven waarin ik Ken verkrachtte en vermoorde. Ik was een zeer machtige man en Ken was een dienstbode. “Zij” bezat iets dat ik niet had: vrede. Ik was razend en uiteindelijk vernietigde ik de persoon die ik het meest bewonderde.

Deze herinnering heeft me letterlijk doen overgeven in het toilet, tussen mijn gesnik door. Toen ik dit met Ken deelde, verwachtte ik dat hij zou suggereren dat ik in therapie zou gaan. En ik wist gewoon dat hij me nooit meer zou schrijven. Maar zijn onverwachte antwoord luidde: “Ik hield toen van je, hou nu van je en zal altijd van je houden.”

Genezing begon die dag voor mij. Er zijn geen woorden die de dankbaarheid, het respect en de liefde kunnen beschrijven die ik voel voor deze man, die leefde wat hij onderwees. Ik wil ook mijn dankbaarheid geven aan zijn vrouw en familie voor het verrijken van zijn dagen, waardoor hij zulk een inspiratie kon zijn voor ons allen.

Lauren Rose

40. Dank je wel voor het overbruggen van de afstand, voor je toewijding en dat je mij eraan herinnerde dat zonder mijn glimlach de wereld niet gered kan worden.

Anoniem

41. Ik begon ‘Een Cursus in wonderen’ te lezen toen ik 21 jaar was en ik begon het jaar daarop met Ken te corresponderen. Ik ben nu 38, wat betekent dat hij deel heeft uitgemaakt van mijn leven in de periode van mijn adolescentie tot bijna middelbare leeftijd. In die periode werd hij de belangrijkste mentor die ik ooit heb gehad.

Ken was een van de mensen die me hielpen in het reine te komen met het verlies van mijn stiefvader in 2001. Ik weet nog dat ik Ken vroeg: “Wat gebeurt er als je sterft?” en dat hij antwoordde: “Je weet het antwoord, je blijft leven.” Tijdens een van onze gesprekken zei ik: “Dit is zo moeilijk voor mij. Hoe zal ik het ooit aan kunnen als jij dood gaat?” Zijn antwoord was: “Daar zullen we tegen die tijd aan werken.”

Wat mij betreft – ik ben niet zo ontwikkeld als Ken was. Toen ik hoorde dat hij was overleden, raakt ik zo van streek dat ik een week lang fysiek ziek was. Het is moeilijk om te beseffen dat hij niet meer ‘hier’ is. Ik voel me zoals ik me voelde bij het overlijden van mijn stiefvader, dus ik probeer me de steun te herinneren die Ken me toen gaf.

Andrew Parodi

42. Ken was de belichaming van vriendelijkheid. Hij luisterde bereidwillig naar mijn geschiedenis van 'slachtofferschap'. Hij moedigde me aan om frequente therapie te zoeken om me te helpen kindertijd-schaamte en volwassen fobieën onder ogen te zien. Zijn zachte observaties gaven me een soort bedding waardoor ik kon kijken naar mijn ego-fouten en ingebeelde krenkingen. Zijn voorbeeld veranderde mijn waarneming van wat het beste van ons kan zijn.

Jannette Wesley

43. Wat een vriend had ik in Kenneth; het perfecte model van wat het is om de boodschap van de Cursus te leven, een boodschap die ik nooit zou hebben begrepen, laat staan kon hopen te ervaren. Hij heeft mij geholpen om de afstand te overbruggen tussen mijzelf en Jezus op bijna dezelfde manier als Jezus ons helpt de afstand te overbruggen tussen ons en God (Tl.II.4:3-5).

Ik zie de twee nu als onderling inwisselbaar omdat ze voor mij hetzelfde symboliseren. Als ik de herinnering oproep hoe Ken van ons allen hield, kan ik de liefde van God ervaren in een vorm die ik kan begrijpen en hopen in de praktijk te brengen. Met onuitsprekelijke dankbaarheid,

Doug Sparks

44. Bijna 40 jaar lang was Ken Wapnick de man die was toegewezen als mijn broer. Ik gebruik het woord 'toegewezen' zoals het me was gegeven door Helen, de Scribent van 'Een cursus in wonderen'. Op 29 mei 1975, na een lunch op Columbia University Medical Center op uitnodiging van Drs. Helen Schucman en William Thetford, werd ik begeleid naar hun kantoor, waar ik Ken voor het eerst ontmoette. Terwijl ze mij hun verhaal vertelden over de geboorte van de Cursus,

was het meteen duidelijk dat Ken een wezenlijk onderdeel was van dat verhaal. Ik luisterde gefascineerd terwijl Helen en Bill hun indrukken deelden van de innerlijke “Stem” die dit materiaal dicteerde. Ik herinner me dat ik Helen vroeg of de “Stem” een naam had. Ze leek onwillig om het toe te geven: “Hij zegt dat Hij Jezus is.” “En, is hij dat?” vroeg ik. “Oh ja”, bevestigde ze stil.

In de volgende dagen, toen we elkaar bleven opzoeken, leerde ik Kenneth kennen als een verlegen, stille, pretentieloze, zachtaardige jonge man die opmerkelijk toegewijd was aan Helen. Ken was Helens steun en toeverlaat, haar verzorger en haar intellectuele evenknie, allemaal tegelijkertijd. Hij lachte om haar grapjes, berispte haar als ze haar ego koos boven Geest en herinnerde haar eraan om te bidden in moeilijke situaties. Zijn nederigheid in haar aanwezigheid bevatte diep respect; toch dansten zijn ogen als hij haar door een situatie leidde die zij angstig vond. Terwijl Helen met bliksemsnelle omslagen beurtelings ego en Geest demonstreerde keek ik vol bewondering naar Kens unieke geduld met deze briljante, maar ambivalente vrouw. Het was duidelijk dat Helen een diepe liefde voor hem had en op hem vertrouwde om haar op de goede Cursus-koers te houden.

Terwijl ik langzaam meer en meer opging in de groep, legde Helen uit dat het de bedoeling was dat Ken de Cursus zou onderwijzen en dat het mijn rol was om ‘haar boek’ te publiceren en verspreiden. Ze gedroeg zich alsof ze Ken en mij aan elkaar voorstelde. “Dit is je oudere zuster”, zei ze tegen hem. En tegen mij ging ze verder: “En dit is je jongere broer.” Vanaf het begin leek het erop dat Helen, die van zichzelf geen gezin had, een familie met een gemeenschappelijk doel aan het vormen was. Ze wilde graag dat ik haar ‘Mama’ noemde en het was goed dat mijn eigen moeder dat niet erg vond. Vroeg in onze relatie had Bill besloten dat het een goed idee zou zijn als Kens ouders en die van mij, alle vier joden uit Brooklyn, elkaar zouden leren kennen. Zo werd het geregeld en onze moeders werden dikke vriendinnen. Helen was hier heel verheugd over. Dat waren Ken en ik ook.

Het was duidelijk dat Ken al praktiserend de boodschapper van de Cursus begon te worden. Ik denk dat zijn groeiende zelfvertrouwen werd versterkt door drie bestendige elementen in zijn leven: zijn toewijding aan Helen, zijn relatie met Gloria en de aanhoudende uitdaging van zijn publieke rol, die hij speelde met het vertrouwen van iemand die weet Wie hem vergezelt.

Achteraf besef ik dat de relatie tussen Helen en Ken waarvan ik getuige mocht zijn inderdaad een heilige relatie was. Ik had er geen twijfel over dat dit duo Gods doel deelde en deel uitmaakte van Zijn plan. De trouw die Ken tentoonspreidde tegenover Helen, en de onzelfzuchtige wijze waarop hij haar diende en eerde, leerden mij de betekenis van onvoorwaardelijke liefde. Helen vertrouwde Ken erin om met haar samen de definitieve versie van de Cursus te redigeren onder leiding van zijn Auteur. Bij het uitvoeren van deze taak hadden ze nooit een ernstige woordenwisseling, ze vroegen en ontvingen gewoon Hogere Leiding. Acht jaar lang schonk Helen Ken de sterke band van zowel leraar/student als moeder/zoon. Tijdens haar laatste dagen was hij voortdurend bij haar, totdat ze stierf.

Zijn toewijding aan Helen deed hem opbloeien en was de inleiding tot een gelijkwaardig en misschien nog wel groter liefdesverhaal dat vele jaren duurde. Ik zag hoe Helens heengaan ruimte bood voor een nog sterkere, dynamische liefde in Kens leven; een liefde die hem ondersteunde en toestond te zijn wie hij werd voor ons allen. In 1981 verscheen Gloria ten tonele om te helpen Ken, de man, te vervullen middels hun stralende, gelijkwaardige huwelijksverbinding. Ik zag hoe de kracht van Gloria's liefde, geleid door de principes van de Cursus, hielp om Kens persoonlijke leven te transformeren en het hem mogelijk maakte om een sterkere leidersrol aan te nemen en de leraar te worden die voor ons allen zo'n zegen is.

Zonder Helen zou er geen Ken zijn geweest, de Leraar van God zoals we hem nu herinneren. Maar zonder Gloria zou er geen Foundation for A Course in Miracles zijn geweest, letterlijk noch figuurlijk, om Ken het werk te laten doen dat hem was gegeven te doen. Ze inspireerde en energetiseerde FACIM. We hebben allemaal de

vruchten geplukt van Kens geweldige begrip van de principes van de Cursus. En we kregen allemaal Kens stabiele ontwikkeling te zien, zijn groei naar het glimlachende en stralende licht dat hij werd. Vanaf het begin had ik het privilege om uit de eerste hand ervan getuige te zijn hoe het in liefde gearde partnerschap van Ken en Gloria dit mogelijk maakte.

Ken was mijn dierbare broer, mijn partner in trouw aan de Cursus en mijn ‘toegewezen’ broeder op het pad. In de ego-wereld hadden we onze meningsverschillen, zoals alle broers en zussen, maar onze toewijding aan genezing en liefde hield stand. Dus, als ik terugkijk op onze bijna veertig jaar van deze gefocuste reis zonder afstand, valt me het meest op dat er niets heiligers is dan wanneer een speciale relatie omgezet wordt in een heilige. Zoals de Cursus ons herinnert: “De Ark van vrede wordt twee aan twee betreden, maar het begin van een nieuwe wereld vergezelt hen.” Vaarwel, mijn dierbare Kenneth, Eerste Afgestudeerde in Een Cursus in Wonderen. Jouw zuster Judy dankt jou.

Judith Skutch Whitson, Foundation for Inner Peace

45. Bij mijn eerste reis naar FACIM, toen nog in Roscoe, was ik erg opgewonden, maar tegelijkertijd een beetje op m'n hoede. Ik had een verlangen om aan te tonen dat deze grote leraar ongelijk had, al was ik me daar toen zelf nog niet van bewust.

Maar tijdens de week lange *academy class* leek het wel alsof Kenneth een toverspreuk had gedaan waardoor mijn twijfels meer en meer terzijde werden geschoven. Ik bleef proberen te zien dat hij niet op alle punten gelijk had, maar die inspanning leek vermoeiend en zinloos.

Daarna vroeg ik een persoonlijk gesprek aan, waarmee hij akkoord ging. Toen ik op de dag van de afspraak de kamer naderde waar we elkaar zouden ontmoeten, voelde ik een golf van angst: er stond iets te

gebeuren... Toen ik naar hem keek, kon ik mijn aandacht niet van zijn ogen wegtrekken. Of tenminste, dat was de plek waar ik focuste, maar mijn visie ging ver voorbij dat punt op zijn vriendelijke, glimlachende gezicht. Om te zeggen dat ik een andere wereld binnenging zou nog zacht zijn uitgedrukt. Niets leek er meer toe te doen, behalve die ervaring van pure vriendelijkheid en vredig weten. Hij zag al mijn karaktergebreken en verkeerde intenties en veegde ze zachtjes terzijde om me aan de hand te leiden naar een veel vredigere en gelukkigere plaats. Ik leek daar even te verwijlen, een paar minuten maar, in dat land van vrijheid waarin hij me had uitgenodigd, en mijn leven is sindsdien niet meer hetzelfde geweest.

Ik schrijf dit tribuut aan degene die mij en zo vele anderen heeft geleid naar die gelukkige en vredige plaats, ver voorbij deze wereld. Die plaats bestaat; die is niet voorbij. Het is waar we hem het eerst ontmoetten en waar hij op ons wacht. Hij leeft nu permanent in die speciale, tijdloze plaats, waarvan hij de herinnering naar ons gebracht heeft, zoals deze regels uit Een Cursus in Wonderen het zo mooi uitdrukken:

“Juist hier worden wonderen neergelegd, om door jou vanuit de heilige ogenblikken, die jij door genade in jouw ervaring ontvangt, te worden teruggegeven aan allen die het licht zien dat nog schemert op jouw gezicht. Wat is het gelaat van Christus anders dan het gelaat van hem die een ogenblik de tijdloosheid is ingegaan en een heldere weerschijn van de eenheid, die hij een moment heeft gevoeld, mee terugbracht om de wereld te zegenen?”

(W-I.169. 13:2-3)

Zijn licht schemert nog immer en zal zeker nooit uitdoven of sterven.
Bernard

46. Ik was in de Apple winkel om te leren hoe ik muziek moest downloaden naar een iPod nano. Ik had wat cd-albums van Kenneth Wapnick bij me die een vriend voor me had gekocht bij FACIM in Temecula. Mijn Apple instructeur ging naar de FACIM website en zei: “Wow, die gast heeft een hoop content!” (Dat waren zijn woorden, ik zweer het). Ik antwoorde iets in de trant van: “Ja, dit is een 24 karaats goud guru! Hij heeft bijna eigenhandig het westerse denken een niveau omhoog getild.” Dit was een leermoment voor ons allebei.

Toen mijn iPhone 5 arriveerde (nadat ik bij een pompstation over mijn iPhone 4 was gereden) werden al Kens audio mp3-bestanden daarnaar

overgezet, dus zijn stem kalmeert me nog steeds, in het verkeer of zelfs als ik de hond uitlaat.

Anoniem

47. Wat een egoloze aanwezigheid; schijnt nog steeds in mijn denkgeest. Dank je, Ken.

John Witzig

48. Toen ik hoorde van Kens overlijden was het alsof de grond onder mijn voeten wegzakte. Mijn gids, mijn leraar, mijn fundament van de afgelopen vijfentwintig jaar was verdwenen. Wat moest ik doen? Waar moest ik heen? Wat moest ik zeggen en tegen wie?

Ik weet zeker dat Ken me zou zeggen dat het niet om hem gaat, maar om Hem. En hij zou natuurlijk gelijk hebben. Ik zal voor altijd nederig zijn en dankbaar voor Kens aanwezigheid en zijn invloed in mijn leven. In liefdevolle herinnering,

Steven Millette

49. Ik zie er troost in dat Ken ons niet heeft achtergelaten zonder veel waardevolle en heldere inzichten die ons helpen verder te gaan op ons pad. Ik zie ons allemaal als ontluikende leraren van God die nog veel te leren hebben als studenten en die met Ken onze eerste volgroeide leraar van God hadden.

Ik heb nooit omgekeken. Mijn dagen als zoeker naar waarheid eindigden in 2007 toen ik door een proces van omstandigheden Een Cursus in Wonderen vond, en Ken, en het vinden begon. De helderheid waarmee Ken de Cursus uitlegt heeft me verder op het pad gebracht dan ik ooit alleen had kunnen gaan. Ik voel me waarlijk geëerd, gezegend en dankbaar dat ik in deze tijdsperiode op de wereld ben en het begin van ECIW en Ken heb meegemaakt.

Dank je wel, Ken, en dank aan alle betrokkenen die onzelfzuchtig hun tijd en inzicht en liefde hebben gegeven om deze Cursus bij iedereen verder te brengen. Ken, je hebt ons dichterbij onze wens uit Les 185 ('Ik verlang de vrede van God'); dat die op een dag onze wil mag zijn. Genade en vrede zijn met ons allen.

Kent

50. Tijdens mijn reis met Een Cursus in Wonderen is Kenneth mijn onschatbare metgezel geweest. Hij is de diep gewaardeerde broeder en vriend, de gevorderde leraar op wie ik veilig kan rekenen om me de sublieme lessen van vergeving, liefde en vrede beter te leren begrijpen en praktiseren.

Via zijn werk helpt zijn aanwezigheid in mijn leven me om mijn begrip van de Cursus voortdurend te verdiepen. Het is alsof, door zijn absolute meesterschap over de inhoud en betekenis van de leringen van Jezus, Kenneth een reus vertegenwoordigt op wiens sterke schouders ik klim om een helderder zicht te hebben op het spirituele landschap dat onthuld wordt door de Cursus.

Ver voorbij zulk een belang op persoonlijk niveau voor mij, is Kenneths werk van onschatbare waarde voor de mensheid. Uitgerust met een extreem acute intelligentie en fijngevoeligheid, laat hij ons een erfgoed na van ware meesterwerken die voortkomen uit het wijste begrip en de geleefde ervaring van de Verzoening. Door je te verbinden met zijn leringen ervaar je hoe er iets heel moois plaatsvindt: hij is zo absoluut afgestemd op en verbonden met Jezus, hij heeft zo waarlijk en diepgaand ‘opnieuw gekozen’ en het ego overstegen, dat de stroom van zijn liefdevolle inzicht direct van hem uitgaat door de Heilige Geest in hem.

En zijn zachtheid en vriendelijke tederheid zijn stempels die onthullen welke interne stem wordt gehoord en uitgedrukt. Hoe geruststellend en troostend is het om omringd te zijn door de delicate liefde, de vriendelijke goedheid en vrede die als een hemels parfum ademt uit de aanwezigheid van deze broeder!

Ken, moge de liefde en de tomeloze eeuwige dankbaarheid die uit mijn hart stromen het jouwe bereiken! Jouw licht gaat voort, een machtig baken in de hemel, eeuwig sterk en helder stralend! Broeder, zelfs terwijl ik me nog stevig in de grip zie van tijd en de illusies van de wereld, zie ik dat ik met jou ben, voel ik onze Eenheid in de liefdevolle omhelzing van onze Vader in de Hemel. Van een verwante ziel,

Mirian Sanches

51. Laten we het leven en werk van Dr. Kenneth Wapnick eren en gedenken. Ken overleed in vrede op 27 december 2013, thuis,

omringd door familie en zijn vrouw Gloria. Steeds zeggend in de laatste weken van zijn leven: 'I am not dying'. Dit was geen ontkenning van wat er stond te gebeuren, maar een weten dat er geen dood is. Zijn lichaam zou in februari van dit jaar 72 jaar zijn geworden. Het stierf aan kanker.

Ken was leraar van het eerste uur, of zoals Judy Skutch terecht zegt, de eerste leraar van de Cursus. Hij was immers degene die zelfs aan Helen Schucman moest uitleggen wat er in haar boek stond, terwijl ze dit op een ander niveau heel goed begreep. Ken was een spil in het veld van de Cursus, als degene die Helen ondersteunde tot aan haar dood, als degene die met haar de redactie deed van de Cursus en zo het boek persklaar maakte, als degene die haar stimuleerde tot het schrijven van vele gedichten en de Aanvullingen, als degene die de meest zuivere uitlegger van de betekenis van de Cursus is geworden, als beheerder van het archief van Helen. Hij werd Helens biograaf in het prachtige en confronterende boek Een leven geen geluk. Hij heeft tientallen boeken geschreven over de Cursus en er zijn duizenden uren bandmateriaal, audio en video, waarop hij de Cursus aan studenten uitlegt. Al dit werk blijft bestaan en zal nog vele jaren bekeken en bestudeerd worden en nog velen helpen op hun weg naar Huis.

Wat Ken wereldwijd in ruim veertig jaar voor de Cursus tot stand heeft gebracht is fenomenaal. Vanuit zijn positie heeft hij een fundamentele bijdrage geleverd aan alle 24 vertalingen die nu van de Cursus verschenen zijn. Waarschijnlijk heeft hij in die jaren meer dan 15.000 vragen beantwoord van al die vertalers. Met als ongetwijfeld meest gestelde vragen: 'Waar verwijst dit 'it' naar?' en 'Wat bedoelt de Cursus met deze zin?' We stuurden in die tijd nog faxen met onze genummerde vragen, met daarbij onze vermoedelijke oplossingen: kan het a-b-of-c zijn? En vaak kregen we binnen twaalf uur onze lijstjes binnen met 1b, 2c, 3a. Met soms een uitleg als de goede oplossing niet tussen onze alternatieven stond. En altijd een paar grappen en milde vermaningen erbij. Het was verbazend dat we zo snel antwoord kregen, ook gezien het tijdsverschil tussen Nederland en Roscoe, New York. Maar vooral gezien zijn heel drukke leven. Later begreep ik dat hij maar enkele uren slaap nodig had en 's nachts dit soort dingen deed. Dan schreef hij ook het merendeel van zijn boeken. Maar Ken hoefde over de antwoorden nauwelijks na te denken. Kwesties waar wij als vertaalteam onze denkkeesten danig over gebroken hadden en verhit over discussieerden, loste hij in een paar seconden schijnbaar zonder nadenken op.

Ken had een grote geest die veel en veel tegelijk aan kon. We zaten in het keukentje in Roscoe aan tafel, en daar stelde ik onze vragen over de vertaling, of moest ik stukken tekst vanuit het Nederlands weer terugvertalen in het Engels, zodat hij kon horen of alle betekenis erin zat. Dan kwam af en toe Elizabeth Schmit, zijn rechterhand, binnen met dringende zaken die geregeld moesten worden, of een paar papieren waar hij naar moest kijken of ondertekenen, dat deed Ken in een paar minuten, en ging vervolgens op de komma door waar we met de vertaling gebleven waren. Altijd liefdevol, ook als we stomme dingen zeiden, altijd met humor, en altijd een goede gastheer. Toen hij wist dat ik van chocola hield, was dat er altijd. En hij zorgde dat zijn vrouwelijke stafleden mij 's avonds uitnodigden voor befaamde chocolate icecreamparty's.

Hij is zonder meer de beste en zuiverste uitlegger van de boodschap van de Cursus geworden, geen ander heeft de Cursus zo diepgaand begrepen als Ken. Dankzij hem snappen we de metafysica, en alleen daarom al kunnen we hem niet dankbaar genoeg zijn. Hij bleef zeer standvastig staan in zijn volstrekt non-dualistische benadering van de Cursus. Daarin was hij compromisloos, helder, letterlijk de vuurtoren, het symbool van zijn Nieuwsbrief, die met zijn licht anderen leidt en tot zich trekt. Hij zei tegen ons vertalers: 'Don't bend the Course to the reader, but bend the reader to the Course' (Buig de Cursus niet naar het niveau van de lezer, maar buig de lezer naar het niveau van de Cursus). Dat was steeds zijn aanpak. Als er in de Cursus een ladder staat die iedereen helpt op het niveau waar hij denkt te zijn, en hem zo naar een volgende trede brengt, en vervolgens weer helpt op dát niveau en weer verder leidt, dan kun je zeggen dat Ken aan het eind van die ladder staat, en zowel mild (en doorsnijdend) is voor ons ego-gedoe op de lagere sporten van de ladder, als volkomen helder in zijn aanmoediging aan ons om vooral verder te klimmen, nooit moe om het steeds weer geduldig uit te leggen. Zo bezien is hij als Jezus een 'oudere broeder' die de weg kent. Meteen na zijn overlijden kregen de vertalers een mail van Judy getiteld 'Pray for Ken'. Een van de vertalers antwoordde dat het niet zozeer 'pray for Ken' als wel 'pray to Ken' moest zijn. Zelf zou hij wars zijn van elke heiligverklaring, maar wetend dat hij nu in Christus' Tegenwoordigheid is, kun je die liefde, die ook in jouw denkgeest is, als een herinnering aan jouw wezenlijke Zelf beschouwen. Als mensen vroegen of er studenten dankzij de Cursus verlicht waren geworden, dan antwoordde Ken met zijn gebruikelijke humor dat ze daarvan een geheime lijst bewaarden die in de kluis lag. Misschien kennen we nu één naam die daarop staat.

Hij was een bijzonder liefdevol mens, iemand die de Cursus volledig geïntegreerd had in zijn denkkeest en in zijn leven. Hij was zonder een greintje oordeel, ook als je kon merken dat hij zaken liever anders had. Ik zag hem op een boottocht in de Baai van San Francisco geduldig een toast uitbrengen, omdat Judy hem dat had gevraagd, en geduldig met iedereen op de foto gaan die dat wilde. Hij bleef vriendelijk en bleef zichzelf geven. Dat kon je ook zien als hij ergens een ruimte binnenkwam, bijvoorbeeld als er een groep van ruim honderd mensen zat te wachten op een lezing of college. Hij leek precies te weten wie van al deze mensen even een extra aanraking of woord nodig hadden. Dus onderweg naar zijn podium raakten zijn handen vele mensen aan, sprak hij links en rechts even, gaf hij knuffels. Een altijd helende ervaring.

Dat rechtstreeks contact is er niet meer. En zijn boek over Freud, Jung en de Cursus zullen we waarschijnlijk ook moeten missen, alsook zijn regel-voor-regel-uitleg van het Tekstboek, wat hij wel voor het Handboek en het Werkboek heeft gedaan. Maar zijn werk leeft voort, niet alleen in al zijn boeken, cd's, dvd's en audiotapes, maar vooral in de talloos velen die door zijn lichtende voorbeeld zijn aangeraakt. En zoals Judy in haar In memoriam schreef: 'Ken heeft met grote toewijding zijn functie vervuld en zal dat blijven doen, door ons de onderrichten, leiden en inspireren om dit pad te blijven volgen.'

Laten we hem danken en eren, en laten we eindigen met de parafrase van een kort gedicht, dat hij voor Helen schreef en dat aan het eind van *Een leven geen geluk* staat (p.519), Ken's verwoording van Helen's laatste reis. We kunnen het nu voor hem gebruiken:

*Nu is Ken's hoogst heilige doel volbracht.
Want hij is gekomen. Want hij is eindelijk gekomen.
Nu is hij ingegaan tot Christus' Tegenwoordigheid,
En laat ons hierom blij en dankbaar zijn.*

AMEN

Willem Glaudemans

52. ...Ik herinner me Ken niet alleen als een zeer vriendelijk mens, maar ook als een heldere leraar van 'Een cursus in wonderen'. In de vroege jaren 90 ontmoette ik hem tijdens een workshop die hij in mijn land gaf (Nederland) en ik herinner me dat hij de metafysica zo helder uitlegde dat ik het goed kon begrijpen.

Al zijn boeken die ik heb gelezen - onlangs 'Healing the unhealed mind' - hielpen me verder over het pad als student en leraar van ECIW en als leraar van God. Ik ben diep dankbaar voor alles wat hij heeft gedaan voor mij en de wereld als de allereerste leraar van God. En ik weet ook dat hij verder zal gaan ons allen te inspireren en te leiden. Met Liefde,
Gemma Blauw

53. Hoewel ik nooit het geluk heb gehad hem persoonlijk te ontmoeten, denk ik aan Ken als aan een zeer geliefde mentor... Ik wilde essays en boeken schrijven over ECIW en wilde weten of mijn denken op het goede spoor zat... Er was maar een persoon in de wereld wiens advies ik kon vertrouwen.

Zeer vriendelijk beantwoordde Ken mijn brieven zonder uitstel, met aanmoediging en geruststelling. Wat een zegen! Twee woorden bleven in stevige hoofdletters in mijn hoofd hangen: "NIET STOPPEN!" Ik ben al meer dan twintig jaar een student van de Cursus, maar begon hem pas echt te begrijpen na het lezen van Kens boeken. Ik voel grote dankbaarheid voor alle jaren van toegewijd onderwijs en het liefdevolle model van persoonlijke interactie dat me werd getoond in de video's van zijn workshops.

Toen ik de Cursus begon te studeren, volgde ik gewoon het Werkboek, niet wetend dat dit niet de beste methode was. Nu ik Kens 'Journey Through the Workbook' heb gelezen, kan ik veel beter zien hoe het Werkboek bij de Tekst past. Inzichten zoals die over het poëtisch gebruik van 'losse taal' waren essentieel voor mij. Hoewel mijn eerste solitaire jaar er een van miraculeuze openbaringen was – zijn nu met Kens boeken deze openbaringen donderslagen geworden (Kens eigen woorden!). Voor al deze hulp en meer, denk ik met veel liefde en dankbaarheid aan Ken.

Lisa Riddick

54. Op een dag zag ik mezelf lunchen met Ken en ongeveer tien anderen. Toen Ken zijn stoel direct tegenover de mijne achteruit trok, was er een moment dat onze ogen elkaar zagen. Een soort twinkeling in zijn oog verbond zich met mij en ik ervoer een gevoel van oneindigheid. In die microseconde waarin alles verdween was alles

eeuwigheid en dit is sindsdien bij mij gebleven. Ik zal Ken voor altijd dankbaar zijn voor zijn liefde en het uitbreiden van de twinkeling.

David Louis DeFebo

55. Het is niet dat de hemel naar boven verdween, hij is hier en overal om ons heen. Diep is zij in ons, zacht en stil en wij gaan naar huis door onze gezamenlijke wil. Alleen in de vorm is Ken niet bij ons gebleven, want zijn liefde zal hij ons altijd geven. We zullen hem missen, want hij was ons trouw, als een getuige van de Christus in jou. Dank je wel, Kenneth.

Matthew Judge

56. Hoe heerlijk is het om te weten dat Gods Zoon niet kan sterven en dat de droomfiguur nooit leefde. Ik dank Kenneth voor het delen van het licht van de waarheid. Het Zoonschap gaat alleen maar helderder stralen als we met elkaar delen. Hij heeft de droom verlaten, maar de Waarheid blijft ons vergezellen op onze weg naar huis. De waarheid in zijn denkkeest heeft uitgerekend naar de Waarheid in alle denkkeesten.

Dank je, hoogst Heilige Zoon van God. We zijn en zullen altijd blijven zoals God ons geschapen heeft. Jouw reis kon nooit tevergeefs zijn, ze volbracht Gods heilige Wil.

Patricia Powell

57. Ken was in alle opzichten een ware leraar in waarheid... Pas toen ik Ken voor het eerst hoorde op een workshop-cassette kreeg ik enig begrip van de Cursus-principes. In de twintig jaar die volgden luisterde ik bijna dagelijks naar Ken en hij nam me op reis door diepere niveaus van begrip.

Zijn vermogen om de leringen van de Cursus in zowel woord als geschrift over te dragen schonk mij een helder licht dat in mijn denkkeest scheen, de grootste hulp op het pad van ontwaken.

Ik weet dat Kens boeken en audio-programma's generaties toekomstige Cursus-leerlingen zullen inspireren. Zijn stem zal bij me zijn als ik ontwaak uit de droom van het ego. Ik geef mijn diepste dankbaarheid om zijn rol als leraar en mentor. In Vrede,

Julie Bolwell

58. Lieve Ken, ik was verdrietig toen ik niet lang geleden hoorde dat je was heengegaan. Hoewel ik nooit de kans heb gehad je persoonlijk te ontmoeten, voel ik dat je een van mijn beste vrienden bent.

De laatste paar jaar heb ik steeds opnieuw naar je MP3's geluisterd. Hoewel ik in de daaraan voorafgaande jaren de Cursus op eigen kracht had bestudeerd, is mijn leren exponentieel gestegen sinds het 'deelnemen' aan zoveel van jouw workshops. Als ik bedenk hoezeer je mij hebt geholpen om de principes van de Cursus te begrijpen en ze toe te passen op mijn dagelijks leven, voel ik een enorme dankbaarheid voor al het werk dat jij door de jaren heen hebt verzet.

Ik ben voortdurend verbaasd over jouw vermogen om de simpele en non-dualistische boodschap van de Cursus op zoveel interessante en gevarieerde manieren over te dragen. Ik geniet en bewonder je tedere vriendelijkheid, nederigheid en grote gevoel voor humor!

Er zijn nog genoeg workshops, boeken en nieuwsbrieven die ik nog niet heb gelezen of gehoord, dus ik zie uit naar het nog vele jaren samen met jou bestuderen van deze prachtige en ontzagwekkende Cursus. Met veel liefde en dankbaarheid,
Sean Kelly

59. Ik ben Kenneth eeuwig dankbaar voor wat hij mij heeft weerspiegeld. Hij toonde me Wie ik werkelijk ben, door een demonstratie te zijn van Liefde, Vriendelijkheid en Zachtmoedigheid. Als ik vergeet Wie ik ben denk ik aan Ken en herinner ik mezelf aan wat ik al weet.

Hij was de ultieme leraar door zijn demonstratie van de Cursus. Zijn geleerdheid en eruditie met betrekking tot de Cursus waren het instrument dat hij bespeelde, de vorm. Wat werkelijk van hem uitging was de inhoud van Liefde, Zachtmoedigheid, Vriendelijkheid en Vrede die voortkwam uit doen wat de Cursus zegt, door onze erfenis te aanvaarden.

Door waakzaam te zijn in het doen wat de Cursus zegt, waarneming per waarneming, zal ik Ken eren en uiteindelijk mezelf. Ik word nederig in het aanzicht van zijn onwankelbare toepassing en weet dat ik kan kiezen hetzelfde te doen. Ik ben me bewust van zijn stille

aanwezigheid om me heen en weet dat dit de essentie is van Wie ik ben, Wie wel allemaal zijn. Dank je, Ken voor het zingen van het Lied. Met Liefde en Nederigheid,
Karen Doshay

60. Ik ben nog steeds geschokt en verdrietig te weten dat Ken niet langer in fysieke vorm bij ons is als onze leraar en mentor bij FACIM. Ik ben me ervan bewust dat ik niet alleen ben met deze gevoelens en dat hij zeer zal worden gemist door talloze studenten, vrienden en familieleden.

Ken Wapnick zou heel goed de belangrijkste en meest invloedrijke persoon kunnen zijn die ik in mijn leven heb gekend. Ik ben 25 jaar lang zijn student geweest en zijn diepgaand begrip van ECIW en zijn heldere wijze van communiceren wat die zegt, samen met zijn onwankelbare demonstratie van de principes, vormen een stralend licht in de duisternis.

Ken herinnerde ons er regelmatig aan dat Jezus zou zeggen dat we slechts kleine slokjes van de oceaan van liefde drinken vanwege onze angst voor liefde. Mijn ervaring was dat Kens aanwezigheid en methoden van onderwijzen mij voorzagen van een almaar groeiende schelp waaruit ik leerde drinken. In diepe dankbaarheid en met groot verdriet,
Sue Mistretta

61. Door de jaren heen is Ken de Cursus leraar geweest die ik volledig bleek te vertrouwen. Een reden hiervoor is dat hij niet alleen een geweldige leraar is, maar ook een geleerde. Van alle Cursus leraren die ik heb gekend had alleen hij wat ik beschouw als een geloofwaardige kennis van het christendom, alsmede van andere denksystemen.

Zijn magistrale boek 'Love does not condemn' is een meesterwerk van eruditie en blijft het eerste werkelijk hooggeleerde boek over de Cursus (hopelijk zullen anderen volgen naarmate ECIW meer geaccepteerd wordt in de academische en geestelijke werelden).

Kens briljante Cursus geleerdheid is voor mij persoonlijk extreem behulpzaam geweest. Als praktiserend Anglicaans episcopale priester die al meer dan 30 jaar toegewijd is aan de leringen van de Cursus,

ben ik gaan beseffen dat ECIW en het Christendom in essentie incompatibel zijn (sommigen zullen het daar niet mee eens zijn). Ken zei met een kernachtige vermaning: “Je kunt niet van twee walletjes eten, Hugh!” Dit advies heeft letterlijk de koers veranderd van mijn hele dienaarschap in de kerk.

Hugh Magee

62. Lieve Gloria en familie, en bestuur van de Stichting, met een zwaar hart vernam ik dat Kenneth Wapnick is overleden. Mijn diepste genegenheid en liefde gaan in deze tijd uit naar jou en je geliefden en het bestuur van de Stichting.

Velen onder ons zijn ‘opgegroeid’ met de Cursus via Kenneths onderwijs. Hij leidde ons op de ladder omhoog en altijd met veel helderheid, liefde, tederheid en humor. Hij was Christus’ boodschapper zoals wij die allen zullen worden. In waarheid leeft hij eeuwig voort in ons hart en onze geest. Hij is ons even nabij als de Christus, slechts een gedachte ver weg. Hij demonstreerde in zijn heengaan de allergrootste les – dat we niet kunnen sterven.

In mijn geestesoog onderwijst hij ons nog altijd. Zoals zovele anderen ben ik jou en hem extreem dankbaar voor het ongelooflijke fundament dat jullie hebben neergezet met de Stichting. Met diepe liefde en dankbaarheid voor het erfgoed van zijn leringen, wens ik je vrede, liefde en de troost van Gods engelen. Je bent nooit alleen.

Lucille Pica

63. Ken hielp mij de Cursus te begrijpen. Ik ben zeer dankbaar zoveel van zijn colleges te hebben bijgewoond, en voor het feit dat hij ons een schat heeft nagelaten aan boeken, artikelen, ‘Lighthouse’-nieuwsbrieven, dvd’s, cd’s en mp3’s.

Zijn uitleg en voorbeelden hielpen me om nog verder in te dalen in de diepgaande Waarheid van de Cursus. En ik waardeerde zijn toewijding om de Cursus puur en onveranderlijk te houden. In Kens aanwezigheid zijn was een schoolvoorbeeld in wat de Cursus onderwijst: vriendelijkheid, gevoel voor humor, aanvaarding en vergeving. Hij was een belichaming van de Cursus.

Kens leringen hebben mijn leven veranderend, en ik hoop alleen dat ik kan demonstreren dat hij, zoals Jezus, nooit stierf, maar dat hij in mij leeft, in ons allen. In diepe dankbaarheid,

Connie Wernet

64. Sinds ik voor de eerste keer een workshop bij jou volgde, is onze briefwisseling de grootste bron van troost en steun voor mij geweest. De brieven die je me terugschreef waren glorieus. Het waren korte regels, vol humor, maar daaronder voelde ik alle liefde, steun en begeleiding die ik nodig had. Jouw brieven waren het volmaakte voorbeeld van de werkelijke muziek voorbij de noten, van de inhoud van liefde voorbij de vorm.

Jouw vroege heengaan was een schok voor me. Ik heb altijd geweten dat het voor mij een les in vergeving zou zijn, maar het kwam veel te snel. Toch voel ik tegelijkertijd voortdurend jouw tedere glimlach in mijn hart. Ik weet dat je ons niet werkelijk hebt verlaten. Uit de bodem van mijn hart, dank je wel, Ken. Ik zal eeuwig van je houden. God zegene jou.

Hiroko

65. In 1986 bezocht ik de Foundation in Roscoe voor een weekend workshop. Daar ontmoette ik Ken toen hij in de eetkamer liep. Toen ik aan hem werd voorgesteld, overvielen zijn liefde en goedheid mij en begon ik te huilen omdat ik het licht in hem zag en zo gelukkig was nu te weten dat ik eindelijk mijn pad naar Huis had gevonden.

Gedurende de jaren dat ik zijn lezingen en workshops bezocht gaf Kens aanwezigheid me altijd kracht en moest ik vaak denken aan Les 70: "Mijn verlossing komt van mij."

Kens heengaan maakte me eerst heel verdrietig. Ik wist dat hij wilde dat ik hem als denkkeest zag. Twee weken na zijn heengaan had ik een buitenlichamelijke ervaring. Ik herinner me dat ik omhoog en omhoog ging door wat duisternis leek voordat ik in het licht kwam. Dat was schitterend helder schijnend en er waren melodieuze geluiden en toen... verenigde ik me met Ken voor wat een korte tijd leek en kwam ik weer terug in mijn lichaam. Dank je wel, Ken, dat je me hebt laten zien hoe ik de Liefde van God kan vertrouwen en ervaren.

Trish Lawson

66. Kenneth Wapnick leerde ons verschrikkelijke concepten, zoals dat we hier helemaal niet zijn. Toch stonden we in de rij om het steeds

opnieuw te horen. Hij leerde ons om vriendelijk te zijn en we stonden in een opeen gepakte massa te wachten op een glimlach van hem, of misschien een knuffel, of een kort antwoord.

Hij onderwees de Cursus, Plato en Shakespeare en andere grote geesten en adviseerde ons de stilte tussen hun woorden te lezen. En net toen we dachten te weten wat we konden verwachten, veranderde Kenneth in een onberekenbaar kind en doopte hij de bril van een onfortuinlijke bewonderaar in de koffie.

Hij demonstreerde universele liefde. Hij onderwees ons goed en grondig. Hij liet het ons in onze eigen handen, om de Heilige Geest in ons te aanvaarden als ons ware zelf om ons naar huis te leiden.

Anoniem

67. Als de Cursus voor mij de vuurtoren symboliseert, dan is de stem van Dr. Kenneth Wapnick de misthoorn die me naar huis roept. Telkens en telkens weer. Geduldig en standvastig roept hij en legt hij mij het denksysteem uit dat zo buitenaards is voor mijn egowereld van kwelling.

Mijn weerstand is altijd sterk geweest. Een keer toen ik in de auto naar een workshop van hem luisterde, drukte ik kwaad op 'Eject' en wierp ik de cassette over mijn schouder. Hij landde op de hoedenplank en lag daar drie maanden. Ik pakte het bandje weer op toen ik mijn pijn niet langer kon verdragen terwijl het bandje me geduldig van achteren toeriep.

Nu val ik elke nacht in slaap terwijl ik luister naar een van de ruim 60 workshops op mijn iPod onder mijn kussen.... En het is wonderbaarlijk hoe zacht ik slaap met dit geluid in mijn oren.

Op een nacht werd ik wakker en hoorde ik Ken zeggen dat je deze Cursus niet kunt leren door hem onder je kussen te leggen en te vertrouwen dat de leerstof wel tot je zal komen door middel van osmose. Ik moest lachen... Mijn grootste les en grootste weerstand is om te leren door te oefenen, oefenen, oefenen.

Hoewel ik Kenneth niet persoonlijk kende, kan ik niet anders dan een enorme liefde en dankbaarheid voelen voor zijn genialiteit, ruimhartigheid en toewijding aan het onderwijzen van dit levensreddende kunstwerk. Dank je Kenneth, Gloria en staf van de Stichting voor jullie toewijding aan dit werk van liefde.

Maureen Doherty

68. Lieve Ken, ik beschouw mezelf als één van de weinigen die het uitzonderlijk geluk hadden om jou te hebben ontmoet en een knuffel en welkom van jou te hebben ontvangen in het centrum in Temecula. Wat jij en Gloria hebben gecreëerd, samen met jullie toegewijde team, is een geschenk dat niet meer te meten valt.

Aangezien alle harten en geesten verenigd zijn, twijfel ik er niet aan dat je de diepte kent van mijn dankbaarheid voor jouw contributie en toewijding aan het zijn van de Leraar der Leraren. En als ik ernaar streef de Cursus te begrijpen en te leven, zul jij nooit ver zijn en daar ben ik eeuwig dankbaar om. En toch wil ik dat jij weet dat ik je zo mis.

Annie Simone

69. Dank je Kenneth
Dank je voor al je geduld
Met al onze vragen, al die jaren
Hoewel je het mysterie zo goed begreep
Hielp je ons groeien, van kind naar man tot Geest...
Dank je voor je oneindige liefde
Om de symbolen te gebruiken, en meer symbolen
Telkens weer opnieuw om ons begrip te geven
In het onthullen van de sluier voor onze verborgen Liefde
Zodat we konden leren om op te staan en te stralen

In onze heerlijkheid en eenheid
Dank je dat je een van ons bent
Een broeder en een vriend
Zodat we de liefde van Jezus konden voelen
in ons hart, door jou
Dank je dat je me het Licht hebt getoond
Door me vergeving te leren
Zodat ik tenslotte kon herkennen
Wie mij vergezelt.
In deze droom zal ik je missen,
Altijd en elke dag...
Maar in eenheid zal ik me met jou verheugen
En al mijn broeders, die een zijn met mij:
“Er is geen dood, de Zoon van God is vrij.”
In liefde en licht. Dank je,
Ruth Groeneveld

70. Hoewel ik nog niet lang bekend ben met ECIW, ben ik wel zeer vertrouwd met de principes ervan. Ik wil eenvoudig ‘Dank je wel’ zeggen tegen een Zoon van God die ik in dit droomleven niet persoonlijk zal ontmoeten. De Cursus en de visie van Dr. Kenneth Wapnick hebben mij geïnspireerd tot mijn afsluitende spirituele ontwikkeling.

Het werk van Dr. Wapnick is adembenemend in zijn diepte en indringendheid. Elke bladzijde die ik lees brengt meer licht. Het is mijn grote hoop dat het werk van deze opmerkelijke en briljante Leraar beschikbaar zal blijven voor toekomstige generaties studenten. Als een Leraar van de Cursus is hij zonder gelijke.

Ik bied mijn hart-gevoelde dank aan Ken, Gloria en familie, en aan de Foundation staf voor hun onzelfzuchtige en liefdevolle dienstbaarheid aan Waarheid. Zijn werk gaat door. Gezegend is zijn herinnering.
Oprecht,
Michael J. Langlais

71. Ik volg het onderwijs van Een Cursus in Wonderen sinds 1980 en ontmoette Ken Wapnick voor het eerst toen ik het grote geluk had hem te horen spreken in Californië in 1980 of 1981. Ik heb hem sindsdien altijd gevolgd.

Ik belde hem in New York uit Californië. Ik had een vraag voor hem en was zo blij dat hij tijd uittrok en bereid was om een belafsprak te maken... Ik was hotel de botel en zette hem op een voetstuk... Ik kan me niet voorstellen dat ik ooit een Cursus in Wonderen Leraar ontmoet van hetzelfde niveau als Ken. Ik voelde dat hij werkelijk wist waar hij het over had. En hij drukte het uit op een manier die ik kon begrijpen.

Door hem enkele keren in levende lijve te zien in Tennanah Lake en Temecula (niet genoeg!) voelde ik de liefde die hij uitstraalde terwijl hij sprak en onderwees, en als hij van persoon tot persoon ging om iedereen warm te groeten. Sommige mensen die je op een voetstuk zet blijven daar staan, om goede redenen.

Elaine Miller

72. Ik ben ongelooflijk dankbaar dat Ken zijn leven heeft gegeven aan het 'vertalen' van 'Een Cursus in Wonderen', en zijn diepe begrip van de Cursus heeft uitgedrukt in taal en termen die ik makkelijker kon begrijpen.

Hoewel ik maar twee keer aanwezig ben geweest bij zijn lezingen, heb ik een grote verzameling van zijn opgenomen verhandelingen, die ik dankbaar beluister wanneer ik op reis ben. Zijn lessen zijn een zegen geweest en hebben me onmetelijk geholpen. Ik heb genoten van zijn humor en waardeer met name zijn vriendelijke, elegante antwoorden op vragen uit de zaal over de Cursus, aangezien ik me kan herkennen in de besproken thema's. Ik zal hem missen als een vader. Ga met God.

Jacob Volkov

73. Ik heb altijd gevoeld dat Ken de strikte leraar was die ons leidde naar wonderen, niet naar magie. Ik waardeer zijn onderwijs zeer...

Na zijn heengaan ben ik steeds intiemer met hem geworden. Ik voel hem steeds sterker in mijn denkkeest. Ik zie hem overal. Ik zie vooral openheid van denken en ruimhartigheid. Telkens als ik dat voel, moet ik even stoppen met wat ik aan het doen ben omdat ik erdoor word overweldigd. Ik ben hem nu langzaam aan het leren kennen en ontvangen.

Natuurlijk was het Ken die mij dit alles geleerd heeft – alle relaties beginnen als een speciale relatie, maar je moet je gedachten corrigeren en een heilige relatie met die persoon zien.

Ken, dank je zeer. Wij zijn jouw studenten en wij demonstreren jouw onderwijs door de ervaring van de aanvaarding van jou, liefde zelf. Ken, ik kan nu werkelijk accepteren dat ik geen goede leerling hoeft te zijn, simpelweg omdat ik jouw gelukkige leerling ben. Liefde,
Yasuko Kasaki

74. Voor Ken

Elk woord, elk gebaar, elk glimlach
Had hetzelfde doel: onderwijzen dat we een zijn
Dat niets in deze wereld van verwoesting werkelijk is
Dat we heilig zijn, vergeven en voorgoed met Hem verenigd
Dat onze ware natuur liefde en vrede is.
Vrienden, laat ons nog steeds samen zijn
En verder gaan nu met harten en handen en voeten
Die de wereld leren dat liefde en vreugde
In elk van ons zijn.
Brigid

75. Het was voor mij een schok en een groot verdriet om te horen dat Kenneth gestorven was. Ongeveer twintig jaar lang is Ken mijn spirituele leraar geweest en de meeste liefdevolle mentor die ik mezelf ooit heb toegestaan te ervaren.

Ik kan nauwelijks mijn diepe dankbaarheid uitdrukken voor zijn wonderlijke en onschatbare gave van begeleiding en metgezelschap op mijn reis met de Cursus... Gloria, ik herinner me dat jij en Ken eens (vele, vele jaren geleden) tegen me zeiden: “Vertel de Australiërs dat de denkkeest en het brein niet hetzelfde zijn!”

Kenneths consistente demonstratie van onvoorwaardelijke en liefde, zijn vriendelijk geduld en zijn zoete gevoel voor humor hebben mij geholpen om me door de jaren heen meer en meer te openen. En ondanks al mijn dwaasheid, al mijn koppigheid en al mijn angst – voelde ik me geliefd!!! En dat is, was en blijft de belangrijkste les van mijn leven...

Nu worden we opgeroepen om te onderwijzen door te demonstreren, zoals Ken ons zo schitterend heeft getoond... Kenneth was en is mijn model, mijn baken voor de liefde van Jezus. Lieve Ken, dank je, dank je, dank je! Ik zal altijd van je houden! Gloria, ik ben zo dankbaar voor jouw leringen en je liefde. Aanvaard alsjeblieft mijn oprechte sympathie. Met liefde,
Monika Guttmann

76. Ik zou graag mijn woord van dank toevoegen aan de duizenden dankbetuigingen van anderen die in de loop der jaren naar Kenneths lezingen luisterden en er zoveel van geprofiteerd hebben. Hij heeft me een begrip gegeven van 'Een Cursus in Wonderen' dat ik uit mezelf nooit verworven zou hebben.

Hij had een wonderlijke gave om de pagina's van deze Cursus tersluiks in de spleten van iemands moeilijke leven te schuiven. Alleen al het luisteren naar zijn stem, die altijd zo oprecht en eerlijk en vol vuur vertelde, was altijd iets om naar uit te kijken. Hij was een geleerde met een gevoel voor humor dat al zijn commentaar een meerwaarde gaf. In zowel zijn lezingen als boeken heeft hij een onschatbare nalatenschap achtergelaten.

God zij dank dat zijn stem nog altijd beschikbaar is voor ons! Als reflecties van het goddelijke een aanwezigheid op aarde vinden, is Kenneth zeker een van die weerspiegelingen. Ik ben zo dankbaar dat zijn stem maar een tape of cd ver weg is en dat hij mij en anderen zal blijven helpen. De hemel weet dat we het nodig hebben. Hij was een geweldig goede leraar omdat je gewoon wist dat hij echt gaf om ons begrip van de Cursus.

Judith E. Meier

77. De eerste en enige keer dat ik een workshop bij jou volgde was eind 1980 in de Unity Church in San Antonio, Texas. Ik had de Cursus drie of vier jaar bestudeerd. Zoals in al je lezingen, waarvan ik de meeste heb gezien op YouTube - God zij dank dat het er zo veel zijn - ging je helemaal de diepte in.

Jij, geliefde Dr. Wapnick, danste rond een whiteboard en dook in de lagen schuld, je uiterste best doend om de sluiers bij ons weg te halen met je onvermoeibare uitleg. Opeens noemde je Jezus Wijsneus. De hele zaal barstte in lachen uit. Toen wist ik dat jij mijn wonderbaarlijke, toegewijde, liefdevolle en hilarische leraar was.

Oh, geliefde Leraar

Dat wat verscheen in de vorm van een man uit New York

Dat wat verscheen als Helen en Bill en Gloria en Judy

En elk van ons

Laat ons gelukkig zijn dat het allemaal maar wat zand is in een oog dat nergens van droomde

En dat geen oog is

Maar het hart van liefde

Dat het lied zingt

Tot zichzelf!

Margaret (Mugoux) Varra

78. ... We zijn zo gezegend puur door de kwantiteit en kwaliteit van het werk dat Ken de wereld heeft gegeven in print en elektronische media. En wat niet mag worden overschaduwd door het enorme volume van het werk dat hij achterliet, is dat Ken persoonlijk duizenden individuele levens heeft geraakt met zijn unieke vriendelijkheid, briljante intelligentie, edelmoedigheid, uitgelezen vermogen om te luisteren en werkelijk te horen, onvergetelijke humor, geleerdheid en ongeëvenaarde therapeutische vaardigheid.

Ik heb al deze gaven op een een-op-een basis ervaren tijdens meerdere decennia... Terwijl de wereld wakker wordt zal hij ongetwijfeld geëerd worden onder de reuzen van dit tijdperk: Freud, Jung, Krishnamurti, Ghandi, ML King; niet om wie hij was, maar eerder om wat hij wist dat hij niet was en wat hij aan de wereld gaf. Liefde,
David Hunt

79. Ken Wapnick's leringen leven voort in ons hart en onze geest, elke keer dat we ze toepassen: vriendelijkheid, vergeving, waakzaamheid

en verbinding. Het is onmogelijk om onder woorden te brengen wat voor diepgaande invloed Kens leringen hebben gehad op mijn leven en dat van zoveel anderen; evenzeer als het onbegonnen werk is te proberen uit te drukken wat de onuitsprekelijke natuur is van 'Een Cursus in Wonderen' zelf.

Het lijkt me gepast dat het artikel in de laatste editie van de 'Lighthouse' nieuwsbrief, over het bedrog van beelden, ons eraan herinnert om altijd voorbij de vorm de hogere waarheid te zoeken, of het nu gaat om een fysieke leraar, een boek of wat voor specifiek ook waarmee we een speciale relatie zouden kunnen willen vormen. Hoewel woorden nooit volledig onze ervaring kunnen uitdrukken, kunnen ze wel dat gewaarzijn reflecteren. Dank je wel, Ken, voor je onschatbare ruimhartigheid van Geest die ons onmetelijk gezegend heeft.

Bruce Rawles

80. De dood van Ken gaf me een nieuwe kans om te kijken naar de vergankelijke aard van dit leven op aarde, de dingen nog eens te overwegen en volwassen te worden.

Toen mijn echtgenoot en ik op de nacht van zijn dood in bed lagen, werd ik om twee uur 's nachts wakker. Ken zat in het midden van het bed tussen mij en mijn man. Hij hield mijn linkerhand vast. Hij sprak niet, maar stelde me gerust dat hij altijd aanwezig is. Wauw! Ken kwam tot mij... Dank je wel Ken, dat je me wederom de waarheid en de weg hebt getoond. Jij bent een wonder van liefde.

Kathleen A. Walterscheid

81. Uit Colombia doen we mee aan dit verdiende tribuut dat de studenten van 'Een Cursus in wonderen' aan willen bieden aan Dr. Kenneth Wapnick.

Ken, zoals we gewoonlijk zeggen als we het over hem hebben, zal aanwezig blijven in onze dagelijkse toepassing van de Cursus, en zijn licht op ons laten schijnen. Hij zal ons blijven begeleiden en hulp bieden en hij zal ons begrip aanvullen met zijn helderheid. Hij zal ons op het hart drukken om met liefde, vriendelijkheid en respect te relateren en ons goed door elkaar schudden opdat we onze liefdeloze gedachten laten vallen. Hij zal ons aanmoedigen om de Cursus werkelijk te leven.

Wij hebben niet het geluk gehad om hem persoonlijk te ontmoeten, maar door ons voortdurend contact met zijn waardevol lesmateriaal werd hij een vertrouwde familiale aanwezigheid. Het is alsof we een intiem gesprek met hem hadden. Woorden zijn niet genoeg om onze genegenheid voor Ken uit te drukken, onze grote dankbaarheid voor zijn erfgoed, voor alles dat hij gaf en voor de zaadjes die hij heeft geplant in onze levens. Hij onderwees ons om de Cursus lief te hebben, om hem te begrijpen, toe te passen, te leven en het volle belang ervan te onderkennen.

Door zijn voorbeeld toonde hij ons respect voor de zuiverheid van de boodschap. Hij leerde ons hoe simpel en praktisch die is. En hij liet ons duidelijk zien, met volmaakte zekerheid, dat de Cursus met niets anders hoeft te worden aangevuld.

Ken, dank je wel dat je deel bent van ons leven. Dank je dat je de ervaring van het verlossingsplan dat Jezus ons door de Cursus toont binnen ons bereik hebt gebracht. Dank je dat je een licht bent in de duisternis van illusies. Dank je wel dat je een getuige bent voor ontwaken en zekerheid. Duizend keer dank, en nog! Je bent altijd in ons hart.

Leon Illidge

82. Zijn gulheid met tijd, gedachte en wijsheid faalde nooit. Wat hij begreep veranderde mijn leven in elk opzicht, maar hij hield nooit op van me te houden. Door te zien wie ik werkelijk was, gaf hij me mijn onschuld terug. Liefde, altijd liefde en zoveel dankbaarheid.

Diane Brook Gusic

83. Ken was mijn leraar en mijn vriend. Als ik een dringende vraag had, schreef ik hem en ontving altijd meteen een antwoord. Soms oneliners, vaak doorspekt met humor, maar ze waren altijd zorgzaam en echt!

Pearl Fertell

84. Ken was mijn leraar, een levend voorbeeld van de Cursus en goede vriend. Mijn eerste ervaring met Ken was het horen van een bandje van 'deze man uit New York die die cursus uitgaf' uitleggend waarom ik meteen de paragraaf in de tekst die ik net las, onmiddellijk

weer vergat. Mijn laatste ervaring met Ken was op de Foundation workshop die ik vorig jaar bijwoonde, waar hij nog eens de heilige drie eenheid van de Cursus verhelderde: Vergeving, Liefde en Verbinding.

Ken bracht de Cursus werkelijk tot leven. Ik zocht zijn hulp toen ik wanhopig van hart was in een donkere periode. Dit was precies een van de vele gesprekken die we hadden in die donkere tijd. In tranen zei ik: "Ken, ik voel alsof ik mezelf in een hoek heb geschilderd en ik kan er niet uit". Ken dacht een ogenblik na en liefdevol naar me kijkend met zijn vertrouwde, ondeugende glimlach zei hij: "Je hoeft niet te wachten tot de verf droog is". Ik zie zijn glimlach en voel zijn liefde nu en altijd.

Jack Brooks

85. Dank je voor al je liefdevolle ondersteuning en advies in gedachten en woorden gedurende de laatste 17 jaar van mijn leven. Dank je dat je zo'n aanbiddelijke, respectvolle en humoristische leraar voor me was. Zoals je me zo vaak vertelde zal ik altijd blijven luisteren naar muziek en diens liefelijke 'melos' zullen me naar het volgende hoofdstuk in mijn leven leiden. Ik zal je missen, Ken, maar ik ben blij dat je werk door anderen, de medewerkers van de Foundation voor Een Cursus in Wonderen zal worden voortgezet.

Daniela Schultheis

86. Ik koester deze herinnering van mijn eerste workshop in Roscoe: Het was gedurende de zomer van 1992 en ik vroeg Ken: "Als God dit alles niet weet, waarom dit dan toch doen?" Hij antwoordde, in een flits: "Goeie vraag" en vervolgde zijn les, terwijl hij mij daar liet zitten, verder vragend, waarvan ik zeker ben dat het zijn bedoeling was.....

Mijn herinneringen van hem zoals hij in persoon les gaf overstijgend, nog dit: Kens oeuvre, gezien in z'n totaliteit is werkelijk adem benemend. Zijn werken zouden bekend moeten zijn als die van J.S. Bach: de "Bach- Gesellschaft", (monument).

Kens geschriften bevatten een allesomvattende en grondige presentatie van de grondregels en metafysica van een Cursus in Wonderen. Ze zijn werkelijk monumentaal; Kens grote legaat aan ons. In plaats van mijn vreugde om in staat te zijn hem in persoon te horen

lesgeven, zal ik ze herlezen en bestuderen om mijn begrip van de Cursus te verbreden. Op die manier hoef ik hem nooit te missen.

Wade Alexander

87. Kens antwoord (op een dagboekpassage): ‘volmaakte liefde is al wat er is, al het andere is borscht’. Is dat niet een juweel?

Marianne Alexander

88. De eerste keer dat ik Ken ontmoette vertelde ik hem dat ik op een katholieke school werkte, gesticht door een orde toegewijd aan Maria. Hij zei toen iets tegen me wat me jaren gekost heeft om te begrijpen: “Jezus en Maria, waarlijk twee symbolen voor dezelfde werkelijkheid”.

En zo, wanneer ik de laatste Lighthouse essays lees en herlees, waardeer ik het, net als in de Cursus, dat hij me in spiralen verder brengt, ik oude lessen weer lees met nieuwe inzichten. In zijn antwoorden op brieven die ik hem schreef, leerde hij me om hem vriend te noemen. Hij zag dat ik dat nodig had, voordat ik het zelf inzag.

Langzaam begreep ik dat iedere raad die hij me ooit gaf, precies een opnieuw verwoorden van iets uit de Cursus was. Als er iemand was die mij leerde mezelf niet zo serieus te nemen door naar alles te glimlachen, dan was het Ken. Ik ben heel dankbaar voor die les om de vergissing niet tot werkelijkheid te maken. Als ik zijn aantekeningen terug lees en me zijn commentaar herinner, veranderen mijn tranen in glimlachjes. Ieder dag hoor ik hem zeggen: “Hou het simpel, Jim”. Okay dan Ken, bedankt voor alles. Dat moet simpel genoeg zijn.

Jim Schulte

89. Toen ik voor het eerst kennis maakte met de Cursus wist ik dat het iets voor mij was, hoewel ik geen idee had waar het over ging. Toen kwam Kenneth Wapnick binnen, ik luisterde naar bandjes en CD's en langzaam kreeg ik het te pakken en ja, het was nog steeds iets voor mij, zelfs toen ik precies begreep waar het over ging.

Toen scheen het onderwijs van Ken praktischer te worden: hij vertelde ons hoe we het moesten toepassen. Zó moet je deze cursus in je dagelijks leven toepassen. Zó moet je vergeven. “Ja, ik hoor wat je

zegt, Ken. Bedankt voor de informatie, ik ben zo blij om te weten wat ik moet doen, Morgen zal ik beginnen”. Wel, morgen werd tenslotte vandaag. Ik deed de oefeningen met enige regelmaat.

Nu is dat anders. Er was iets met het verdwijnen van zijn vorm dat voelde als een schop uit de moederschoot direct de volwassenheid in. Ik blijf achter zonder een zichtbare kruk en ik moet nu overeind blijven met een onzichtbare zuil naast me. “De tijd is nu en we zullen dit verder uitdragen, Ken, met jouw onafgebroken gedachten. We zullen oefenen. We zullen ieder ogenblik vergeven en nog eens vergeven, het proces vertrouwend, dat jij ons hielp begrijpen. En we zullen het doen met dankbaarheid en een licht gemoed. Dat is wat we zullen doen. Dank je”.

Debby Rushton Fleischer

90. Als ik de bijdragen voor Ken lees van de andere Course studenten, vind ik dat wat die hebben geschreven hem net zo weerspiegelt als wat ik persoonlijk van hem heb ervaren en ontvangen. En is dit niet wat we als studenten proberen te leren? Dat we allemaal Een zijn; en dat we daarom allemaal volledig en gelijkwaardig de Liefde verdienen die zo vrijelijk door Ken werd rondgedeeld. Heel erg bedankt, Ken, dat je onze geliefde leraar was. Zonder jouw kristallen helderheid zou ik de diepte en belangrijkheid van de Cursus niet hebben begrepen.

Ik ben zo blij dat ik persoonlijk je nooit wankelende mildheid en vriendelijkheid mocht ervaren. En je voortdurende aanmaning om niet te vergeten te lachen. Ik voel me nog steeds diep bedroefd dat Ken niet langer in deze illusie verblijft. Ik zal te zijner tijd het verdriet moeten laten gaan maar niet de dankbaarheid die ik voel voor deze beminde leraar.

Liz Bolza

91. Mijn beminde, wijze broeder Kenneth, dank je dat je mijn fysieke leraar in dit leven bent. Je bent mijn moeder, vader, broer, zuster, raadsman en mentor geweest. Je hebt me leiding, vriendelijkheid en liefde betoond. Je gaf me meer dan ik ooit in woorden zou kunnen uitdrukken. Ik ben je ontzettend dankbaar.

Ik zou de laatste 20 jaar niet zonder je bijstand hebben kunnen doorkomen en waardeer bijzonder alle adviezen en hulp die je me gaf. Jij liet me opgroeien op een manier die ik onmogelijk had kunnen

bedenken. Ik zal me je altijd blijven herinneren en liefhebben en je voor eeuwig in mijn hart en denkkeest houden.

Dank je dat je de Cursus tot leven bracht voor mij en zoveel anderen. Moge onze Vader, God de Heer je in Zijn armen houden. De wereld bemint je en waardeert alles wat je hebt gegeven. We hebben zo veel goeds van je geleerd en nu is het tijd dat we ons vermogen tonen om een juiste denkkeest te bezitten. Je leeft door via onze gedachten, woorden en daden en ik ben zo blij om je wijsheid met al mijn broeders en zusters te kunnen delen. Liefs, je kleine zus,
LC

92. Ken Wapnick was een ware leraar van God en mijn spirituele mentor gedurende vele jaren. Na mijn eerste ontmoeting met Ken begon ik hem te schrijven en hij antwoordde me altijd. Onze briefwisseling bevatte wel over de honderd brieven. Ken was zo vriendelijk en hij vergat nooit om de groeten te doen aan mijn vrouw, Candace, die hij ook had ontmoet. Hij herinnerde ons er vaak aan om elkaar te kietelen en te lachen.

Ik heb nog steeds Kens boeken en bandjes om me te onderwijzen in de Cursus' wijsheid en juiste gerichtheid van denken. Ken was de stem van de Cursus voor mij en anderen en hij leeft voor altijd verder in onze denkkeesten en harten. Ik voel me gezegend zulk een begenadigde leraar gekend te hebben; hij leerde me dat vergeving ons doel is tot we ontwaken in Gods Hart en onze droom van afscheiding eindigt.

Dank je, Ken, om zo'n gevorderde leraar te zijn en na je werk te hebben voltooid, je lichaam zachtjes te hebben neergelegd als nog een andere daad van spiritueel ontwaken. Je gaat door om ons allen te leren onze ego-angst op te geven en onze ware identiteit als Liefde te accepteren. Oprechte zegen,

Jerry Yah 'Kov

93. Binnen de verwarring waarin we denken te leven, vertegenwoordigde Ken Wapnick een krachtig licht in de duisternis, een vuurtoren die ons ondubbelzinnig naar de waarheid leidde; die leiding kwam niet van hem, maar zetelde in hem en wij voelden het allemaal, want het is ons universele erfgoed.

We hopen dat het licht van Ken zal doorgaan de weg te wijzen, zelfs na zijn fysieke verdwijning. Nu voelen we een verlies. Het is tegenstrijdig dat zijn afwezigheid zo'n geweldige troosteloosheid schijnt op te roepen. De standvastige leraar die hij is, corrigeert me zoetjes en liefdevol, me vriendelijk maar met diepe emotie zeggend, dat ik niet bedroefd ben omdat zijn vibrerend lichaam is verdwenen; ik voel verdriet omdat een deel van mijn verlangen om speciaal te zijn, dood gegaan is.

Zijn dood herinnert mij aan mijn geloof in mijn eigen dood, maar alleen hij die gelooft dood te kunnen gaan, sterft. Mijn onjuist gerichte denkkeest dient nu te wijzen naar het licht en ik zie nog beter dan ooit de nietigheid van de droom. Kenneth Wapnick blijft De Stem van de Cursus, ons motiverend om opnieuw te kiezen, om het te begrijpen in z'n authentieke dimensie en met graagte afstand te doen van ons speciale verlangen, onze gekte, onze illusies en onze leugens, om onze onschuld te herwinnen en de vergissing te erkennen.

Felix Lascas

94. Vanaf het moment dat ik Ken ontmoette, nam ik een totaal onterechte vertrouwdheid aan. Toen ik erover nadacht was dat erg grappig. Een deel van mij bleef wachten tot hij zou zeggen: 'Laat me met rust, vreemdeling!' Naast de lessen schreef ik brieven en belde. Ik speelde het klaar de telefoontjes te beperken, maar ik denk dat ik wel honderden brieven heb geschreven!

Dank je wel voor deze gelegenheid om mijn eeuwige dankbaarheid uit te drukken jegens mijn lieve leraar. Hij opende mijn ogen, vertelde me waar te kijken en hielp me om te zien. Voor de rest van mijn leven hoop ik niets anders aan te bieden dan de glimlach die hij me zonder mankeren gaf. Ik hou van je, Ken.

Anoniem

95. Ken was mijn geestelijk leraar in “de vergeving van de droom”. Hoewel ik niet de kans heb gehad hem te ontmoeten, ben ik bekend met zijn werk over een Cursus in Wonderen. Dit hielp me om veel ideeën te assimileren en bekortte ‘de tijd van mijn zwerven’.

Vier jaar geleden vroeg ik hem over “a tiny mad idea” dat ik in die periode had. Zijn antwoord in mijn brief eindigde als volgt: “Dus, houd moed, mijn vriend en ga door met je reis naar de verbintenis van je zelf met je Zelf”. Mijn leraar, ik ga door met mijn reis zoals je me aanmoedigde te doen. Mijn dankbaarheid, je deelt LIEFDE met iedereen.

Konstantinos Kourtis.

96. Waar ik zo dankbaar voor ben en het meeste zal missen, is Kens werk en toewijding aan de Cursus, de vruchtbare geschriften, boeken en lezingen die een hoeveelheid informatie verschafte dat zijn gelijke in deze wereld nooit meer zal vinden. Zijn roeping, begrip en vertolking was verdiept door zijn innige en persoonlijke relatie met Helen, die hij zo genadig met ons deelde.

Hij zal door Course studenten worden gemist totdat dit universum in elkaar valt en we allen in de Verzoening worden herenigd. Ik kan niet wachten om hem weer te omhelzen. Ik ben een zeer dankbare student die was gezegend om in persoon onderwezen te worden door zo’n geleerd, groot en belangrijk leraar. Zijn werk veranderde werkelijk mijn leven en geestelijke instelling.

Jim Pappas

97. Terwijl ik op een bepaald niveau het verlies van Kens tegenwoordigheid voel, zijn zijn onderwijs en geest altijd bij me en me heel dierbaar. Zoals de Cursus zegt: “Het gewaar zijn van de droom is de ware functie van Gods leraren.” Ik geloof dat Ken klaar was om uit de droom te ontwaken en daar ben ik heel blij om.

Caryl Browne

98. Ken was mijn leraar en mijn vriend. Ik zal zijn fysieke aanwezigheid missen, maar ik ben eeuwig dankbaar voor het vinden van Een Cursus in Wonderen door een workshop in Akumal, Mexico, die hij een aantal jaren geleden gaf. Het heeft mijn leven

getransformeerd en veel invloed gehad op mijn werk als huwelijk- en familie therapeut, auteur en leraar. Vrede is mijn enige doel.

Nadya Giusi

99. Ik heb vaak gezegd dat Dr. Wapnick de enige reden is dat ik ook maar iets van de Cursus begrijp. Mijn man Chad en ik hadden het voorrecht om naar de Foundation in Temecula te kunnen komen in Augustus 2009. Het eerste wat ik me herinner toen ik binnenkwam was Dr. Wapnick springend door de kamer, grapjes makend en iedereen omhelzend. Om Dr. Wapnick zo verbonden en bereikbaar te zien, was echt ontroerend. Hij liep het podium op en gedurende de volgende drie dagen ontrafelde hij raadsels van de Cursus waar ik nog nooit ook maar iets van had begrepen.

Zijn energie en focus wankelde nooit. Zijn toewijding aan de Cursus en wat die zegt was 100 procent. Zijn enthousiasme was besmettelijk. Het maakte dat ik een meer bezielde student van de Course wilde zijn.

Hij deed het werk van drie levens in één en ik beschouw mezelf als heel gelukkig dat ik zijn student mocht zijn, terwijl ik langzaam de ladder op ga om hem weer te begroeten.

Brian Allen

100. Ken, jij bent het gezonde deel van mijn denkgeest geweest. Wat mij betreft: je redde mijn leven! Ik hoor je zeggen: "Welk leven?". Ik ben je eeuwig dankbaar voor je gift dat je het Zoonschap hebt gegeven. Ik geef dat weer door aan anderen en daarmee ontwaak ik.

Elke

101. Als er al een tijd of datum hiervoor is, dan zou het deze zijn. Op mijn tweede verjaardag met de Cursus druk ik in deze vorm mijn diepste dankbaarheid, mijn geluk en mijn liefde voor Ken Wapnick uit. Wat achter deze vorm is hier, hoeft niet uitgedrukt te worden, want dat kan niet. Het is geweten en heeft geen datum of naam.

Al dat overblijft om te doen is zijn onderwijs te aanvaarden, het onderwijs van de Cursus voor onszelf, om te stoppen "with the baby business", zoals Ken het vaak noemde. Simpel maar niet gemakkelijk. Er is een "periode van verwardheid", dan is er een van "volbrenging". Het hoeft niet in die volgorde, want er is geen lineaire tijd, maar het is

zeer waarschijnlijk dat we niet zomaar het verwarrende deel kunnen overslaan of vergoelijken om ons direct in een staat van voortdurende vrede van de denkkeest te werpen. Ja, dat laatste bereiken is te doen. Ken deed het en als er een ding zeker is in deze wereld: hij was niet “speciaal”. Het was heerlijk je gekend te hebben, mein lieber Freund. En ja: ik heb het te pakken.

Andi Wagner

102. Kenneth (liefhebbend Ken genoemd) was en is het model van een leraar die als een komeet een spoor van licht achterlaat en toch een aardse broeder en vriend, een wegwijzer, de manifestatie van een visie die verkregen is door een hogere leiding te aanvaarden en te volgen.

De reflectie die we kennen als ‘Ken’ kan niet ‘weggegaan’ zijn van ieder van ons, wanneer wat hij vertegenwoordigde en deelde als een uitbreidend en geïntegreerd gewaarzijn blijft bestaan. Het geschenk van een doorgaande tegenwoordigheid, eerder inhoud onderwijzend dan ‘vorm’.

22 jaar geleden bevond ik mezelf op de rand van zo’n afgrond, proberend een soort evenwicht te vinden en toen vielen ECIW en Ken in mijn schoot! Voor altijd dankbaar!

Barbara Dillingham

103. Lieve Ken, De laatste jaren heb ik je zoveel brieven geschreven met de vraag om je hulp met ’s levens lessen. Hoewel de meeste van mijn brieven mij niet gemakkelijk afgingen, moedigde jij me altijd aan om met de pogingen door te gaan. Ik ben zo dankbaar dat ik dat gedaan heb.

Nu heb ik echt weer je aanmoediging nodig om je deze hulde te brengen, want ik weet zeker dat ik het niet in me heb om het alleen te doen. Als ik terugkijk op onze vroegere jaren, was ik er niet zeker van wat met jou te doen, want je was als iemand die ik nog nooit had gekend. Dus deed ik wat ieder gezond ego zou doen: ik probeerde met je te discussiëren om te bewijzen dat je fout zat en je weg te duwen. Ik ontmoette voortdurend je stevige maar liefdevolle verdedigingsloosheid.

Natuurlijk jutte dat mijn ego's tegenstreven op, maar dat had geen effect op je. Je bleef voortdurend pure en onvoorwaardelijke liefde aan mij tonen op manieren die ik nog nooit had ervaren. Je consequente en niet oordelende manier- iedere keer als ik een "omweg" nam zoals jij dat noemde - aarzelde nooit. Je hielp me te leren mezelf te vergeven voor mijn verleden en te begrijpen dat mijn 'zonden' alleen maar vergissingen waren. Als mijn leraar belichaamde je alles wat je in Een Cursus in Wonderen onderwees. Je demonstreerde door middel van woorden, daden en door je eigen essentie, dat er inderdaad een andere manier is om in deze wereld te leven, vredig en de Cursus biedt die weg.

Kenneth, ik zal je nooit vergeten. Hoe zou ik kunnen. Je zult altijd in mijn hart en denkkeest blijven. Mijn laatste huldeblijk aan jou zal zijn om aan te geven, dat je niet tevergeefs gestorven bent door te demonstreren dat je in mij leeft. Om dit te doen heb ik je hulp nodig om anders te kiezen. Ik twijfel er niet aan dat je er voor mij zult zijn: als mijn leraar, mijn vriend. Net als in ons korte verleden is alles wat ik moet doen, gewoon vragen.

In dankbaarheid en liefde,

Je trouwe student

104. We voelen het als een zegening Kenneth gekend te hebben als onze fysieke wereld leraar en waarderen alle vriendelijke, wijze woorden die hij tegen ons sprak en ons schreef in ons samenkomen als ECIW studenten. Kens vriendelijkheid en aanmoediging waren en zijn een gekoesterde bron voor ons. We hebben het heel erg gewaardeerd om hem als onze vertrouwde leraar te mogen ervaren sinds mijn (Alice) eerste ontmoeting met hem en Gloria in 2005 in Alexandria, Virginia. Iedere keer daarna als hij aan de Oostkust een lezing gaf, waren wij erbij in Philadelphia, Atlanta en vele malen in A.R.E. in Virginia Beach.

Kens grote vaardigheid in het ons aanmoedigen om naar het ego te kijken met de Heilige Geest of Jezus om zijn waanzin en onwerkelijkheid te herkennen, heeft mij enorm geholpen om me minder in zijn bedrog te laten insluiten.

De door Ken aangehaalde overeenkomsten vanuit de klassieke literatuur, muziek en theater zongen voor mij, als artiest, mijn Gebeds zang. Wij beiden bewonderden oprecht en waardeerden Kenneths nooit aarzelende toewijding door middel van zijn vruchtbare

geschriften en video lezingen die nu een prachtige erfenis vormen voor alle ECIW studenten. Mogen wij allen 'Vrede zien in plaats van dit' als onze les 34 herinnering om voorbij de sluiers van de ego illusie en wereldlijke afleidingen te kijken om de werkelijkheid van Geest als ons eigen Zelf te vinden.

Alice Yeager and Fred Hawker

105. In termen van positieve invloed komt er niemand ook maar in de buurt van de invloed die Ken Wapnick in mijn leven had. Van alle mensen wier pad het mijne kruisten, was de invloed van Ken Wapnick volledig van een andere orde. Het was of Jezus weer op aarde liep. Toen ik Ken voor het eerste ontmoette, schudde ik mijn hoofd. Hoe kon zo'n man echt bestaan? Ik schud nog steeds mijn hoofd. Hij bestond! En gelukkig bestaat hij nog steeds, in al onze harten. In verwondering en dankbaarheid,

David

106. "Door de poort van ongelooft,
Ik zie elke gedachte die afkomstig is van de egodenkgeest en dus afscheiding uitbeeldt, niet meer als wat het lijkt te beweren, maar als een kans, een uitnodiging om het anders te gaan zien. Ik zie het als poorten waar ik door heen kan gaan aan de hand van Heilige Geest. Zo worden het van afschuwelijk dichte poorten van angst, en verdriet open poorten, doorgangen naar het Licht van de Liefde van God...

Zo kwam ik toen ik het bericht vernam van het overlijden van Kenneth Wapnick keihard 'ongelooft' tegen: "wat!!!???"...

Een enorme muur van 'ongelooft', ik liep er keihard tegenaan en stuiterde terug. Maar toen ik weer opkrabbelde en eens goed naar die muur keek zag ik ook een poort in die muur, dus een mogelijke doorgang. Op de poort stond met grote letters geschreven 'ongelooft'.

Aangezien ik besloten heb niet meer in dichte poorten te geloven, maar alleen nog in open poorten, en niets meer wil achterhouden en dus in mogelijkheden en kansen geloof, zag ik deze poort waar 'ongelooft' op stond geschreven als een uitnodiging en besloot er aan de hand van 'Vertrouwen', voor mij gesymboliseerd door Jezus en nu ook door Ken er doorheen te gaan. En ik stapte dwars door de poort heen die nu transparant was geworden, moeiteloos.

En zo kon ik door alle stadia van ongelooft heen stappen: verdriet, boosheid, wantrouwen, gemis, veilig aan de hand van Jezus, die mij keer op keer liet zien

door alle emoties die ik voelde om te keren, dat er in werkelijkheid echt niets gebeurt was...

Door dóór de poort van ‘ongeloof’ te gaan aan de hand van Jezus en Ken, in vol Vertrouwen vond ik mijzelf terug in geloof en een zeker weten dat de dood niet bestaat, dat het idee van de dood van een lichaam slechts een nietig dwaas idee is, waarbij ik de keuze kan maken tussen dit idee waar te maken door te geloven in lichamen die dood kunnen gaan, of het idee van de dood als poort te zien waar ik aan de hand van Jezus dit idee kan vergeven door erdoorheen te gaan dwars door de ervaring van ongelof, verdriet enz. heen en er aan de andere kant uit te komen waar alleen dankbaarheid en Liefde IS.

Dat is het onschatbare geschenk dat Ken ons geeft voor de eeuwigheid...”

Annelies Ekeler

107. In 1992 nam ik een groep studenten naar Hararit, een kleine nederzetting in Galilei voor Een Cursus in Wonderen retraite. Op een plaats vol planten en bossen stuitten we op Ortho Netofa, een plek gebouwd in juli 1967 door Jacob, de monnik. We liepen de berg op toen we Ortho zagen. We gingen een paar stappen naar beneden de grot in. Daar was Jacob, de monnik met zijn mooie blauwe ogen en een glimlach vol licht. We vroegen of we op deze plek konden bidden.

Hij vroeg wie we waren en wilde nog meer weten. Ik vertelde hem dat wij studenten waren van ECIW. “Oh!” zei hij. “Ken Wapnick was hier bij mij voordat hij wegging voor de Cursus”. Ik had Ken maanden vóór deze ontmoeting gesproken en vroeg me nu af of het toeval was dat we hier waren aangekomen. Ken had met ons, het Hebreeuwse team, gewerkt en dat was zo’n diepe en leven veranderende ervaring voor ons allemaal geweest. Ken herinnerde zich niet veel meer van z’n Hebreeuws, maar ja, hij kende het verschil tussen Shechina en Ruach-Ha-kodesh, de twee termen die gebruikt worden voor de Heilige Geest in het Hebreeuws.

Kens precisie met de Hebreeuwse vertaling maakte van ons allemaal goede ECIW studenten, niet alleen voor ECIW, maar ook voor het leven zelf. Kens levens project gaat door met het volgen van iedere student van de Cursus in Israël. De wijsheid van de Cursus werd vertaald in Kens woorden en begrip. Zijn weg is onze weg geworden die we in dankbaarheid gaan.

Ik kan nog steeds dit beeld zien van de vertalers bijeenkomst in Tiburon: Ken die van de ene persoon naar de andere springt voor een begroeting, een omhelzing, met een lach, aardige woorden, liefde, de hele tijd. Hij scheen ieder van ons te herkennen. Ik keek er met verbazing naar en plotseling wist ik het. Ken zag iedereen als Christus. Hij begroette Christus. Dank je Ken voor de Liefde en het Licht dat je in de wereld verspreidt.

Efrat Sar Shalom

108. In 1980 had ik veel geloofssystemen geprobeerd en ze allemaal te gemakkelijk gevonden om te geloven. Het Boeddhisme was nog het beste geweest tot ik de Cursus begon te lezen. Zodra ik de woorden daarin las herkende ik dat ze me vertelden wat ik al wist, maar nooit helder had kunnen bevatten noch uitdrukken.

Korte tijd later begon ik Kens leiding te volgen en ik bleef zijn seminars bijwonen. Ik bezit en heb ieder boek dat Ken schreef bestudeerd en heb ook sinds het begin het blad The Lighthouse ontvangen en ze allemaal bewaard. Dus vanaf de start is mijn Cursus in Wonderen geïntegreerd met Kens onderwijs en leiding, zoals Ken in The Lighthouse van december 2013 te kennen gaf: “dat het behulpzaam kan zijn een externe leraar te hebben als een tijdelijke vervanger van de echte Ene, zolang zo’n persoon tenminste iets verder is dan zijn leerling. Zo’n hulp kan inderdaad bijna noodzakelijk zijn voor studenten bij het helpen om de ware Stem te onderscheiden van de valse.”

Ken vervulde deze rol op een bijna perfecte manier voor vele duizenden studenten. Hij onderwees bijvoorbeeld vriendelijkheid. Hij was mijn enige Cursus in Wonderen leraar ook al bracht ik niet veel tijd met hem persoonlijk door. Ken kende werkelijk de Liefde die de

Bron is van het materiaal dat we samen bestudeerden. Daarom was hij zo effectief in staat om ons de weg te wijzen naar die Liefde, die waarheid. Ik zal nooit in staat zijn om Ken op de juiste manier te bedanken voor alle geschenken die hij heeft gegeven. Ik zal hem altijd met pure dankbaarheid herinneren.

Fred T. Estabrook

109. Ken is de belangrijkste persoon geweest in ongeveer de laatste 20 jaar van mijn leven. Ik heb altijd het grootste vertrouwen en respect voor hem gehad, meer dan voor iemand anders in mijn leven. Ken leerde me zoveel, het is moeilijk om dit allemaal te beschrijven. Van hem heb ik geleerd om mijn ego gewaar te zijn en naar dit alles te kijken zonder zoveel oordeel en vrees. Ik heb ook geleerd dat ik inderdaad een juiste denkkeest bezit en om daar meer op te vertrouwen.

Kens liefdevolle, vriendelijke en bemoedigende tegenwoordigheid in mijn leven stond me toe om de liefhebbende Tegenwoordigheid in mij te vertrouwen en bevestigde voor mij dat ik werkelijk een denkkeest ben, die kan kiezen hoe ik deze wereld zie, mezelf zie en de schijnbare donkerte van dingen binnen en buiten.

Door de Cursus en Kens lessen heb ik meer vrede en heb ik, tenminste gedeeltelijk, niet-vergevingsgezindheid in veel relaties kunnen laten gaan. De Cursus en Kens wijsheid hebben me waarlijk geholpen om de aard van de wereld te begrijpen, die ik altijd diep van binnen voelde en om hoop te hebben te midden van uitdagingen, zo mijn geloof voedend dat er een andere manier is om in dit leven te leven.

Terwijl ik nog op reis ben met al wat ik geleerd en geïntegreerd heb, blijf ik diep dankbaar voor Kens onderwijs van de Cursus en zijn blijvende aanwezigheid in mijn leven. De beste manier om hem waarlijk te bedanken schijnt te zijn om meer en meer vertrouwen te hebben in de innerlijke Liefde en dit zoveel als mogelijk is in mijn leven te tonen.

Joanne Kraemer

110. Nu jij vrij bent en wij hier om je treuren, kunnen we alleen aan je denken met diepe dankbaarheid voor het zo stralend, zo bondig en zo mooi verlichten van het pad. Ik heb hele fijne herinneringen aan onze bezoeken aan Temecula (veel minder vaak dan ik zou hebben gewild),

je vriendelijkheid en geduld in het aanbieden van je wijsheid met betrekking tot de vele vragen terwijl we de Cursus probeerden te ontcijferen. En als we er te serieus over werden, waren er altijd grapjes en kleine plagerijen om onze dwaze verwarring te verlichten. (En wie zou de “blue dot!” kunnen vergeten.)

Nu je je, naar ik aanneem, hebt gevoegd bij Helen en Bill, denken we op onze beperkte manier dat je de vrijheid viert, genietend van de hereniging en doorgaat je licht voor de rest van ons te laten schijnen. We voegen ons bij je familie en sturen liefde en bewondering en diepe waardering voor wie je in onze levens bent geweest. Dank je uit de grond van mijn hart. Zoveel liefde.

Sunni Gibbons

111. Lieve Gloria, Ik voelde mij ertoe aangezet om je in je rouw periode om het schijnbare verlies van je dierbare echtgenoot te bereiken. Zonder enige twijfel ben je niet alleen in je schijnbare verlies. Te midden van zo vele broeders en zusters die door Ken zijn geïnspireerd en geleid, rouw ik naast je.

Ik geloof dat het in ergens in 2005 was dat ik Ken “vond”, nadat ik mijn studie van ECIW weer eens had opgepikt. Vanaf dat moment werd hij de belangrijkste spirituele leraar/mentor van mijn leven. Ik voel me heel erg gezegend dat zijn Licht sindsdien in mijn droom heeft geschinen. Ik ben meer dan woorden kunnen zeggen, dankbaar voor zijn erfenis en hoewel hij de wereld van de droom veel te vroeg voor mij (en allen die hem kenden, daar ben ik zeker van) heeft verlaten, blijft zijn geest aanwezig in het werk dat hij achterliet, dat zal doorgaan om me te leiden en te inspireren in mijn ontwaken (en dat van zovelen die dit pad kozen).

Ik had de eer je echtgenoot een aantal jaren geleden te ontmoeten toen hij sprak op een A.R.E. conferentie (je was daar ook zelf aanwezig) Mijn zoon was gestorven kort vóór Kens verschijnen in Virginia Beach. Ik had de gelegenheid om mijn verlies met Ken te delen en ik zal nooit zijn woorden vergeten die ik nu met jou zou willen delen. Ken zei me dat mijn zoon nog steeds bij me was (in mijn denkgest die we allen delen als Eén Zoon) en altijd bij me zou zijn.

Ken herinnerde mij eraan dat er geen dood is en dat liefde nooit ophoudt. Mijn zoon en ik blijven als Eén achter deze droomwereld. Vanuit de studie van ECIW wist ik dat met mijn hoofd, maar doordat

Ken het versterkte kwam het op een dieper niveau binnen. Dit gesprek met Ken was balsem voor mijn ziel.

In mijn hart weet ik dat je Kens woorden al kende, hoe kan het ook anders met ECIW dat zo'n groot deel van jouw en je mans levenspad beslaat. Vergeef me als een schijnbare vreemdeling je probeert te troosten in deze tijd, als wat ik schrijf je niet behoorlijk zou lijken nu. Ik vertrouw dat mijn "goede bedoeling" om naar je uit te reiken vanuit de Heilige Geest komt en niet van het ego. Ik werk nog steeds op het onderscheiden van het verschil. Ik heb je geschreven als een zuster die het verdriet kent van een groot verlies. Opnieuw wil ik vergiffenis vragen als ik in deze buitengewone kwetsbare tijd op wat voor manier dan ook, ongevoelig ben geweest.

Ik wilde je laten weten hoeveel Ken mijn ontwaken heeft bemoedigd en ondersteund (en zal blijven doen), zoals niemand anders ooit heeft gedaan. Kens leven was een zegening die geen toereikende woorden kent, voor de broeders en zusters wier levens hij aanraakte. Het was alleen door de wijsheid en liefde die vanuit ECIW stroomde, dat ik troost en vrede vond, toen niets anders in deze wereld dat kon.

Kens diep begrip van de Cursus uitgedrukt door zijn woorden, zijn boeken en CD's, verduidelijkte en bekrachtigde de Boodschap van de Cursus voor mij, speciaal met mijn zoons schijnbare dood. Ik weet niet of ik het gehaald had zonder de hulp van de Liefde van Jezus en Ken voor ons, die zich nog afgescheiden voelen en worstelen met onze gespleten denkgeesten en Jezus' en Kens verlangen om ons boven alles uit de weg naar Huis te tonen. Mijn gebed van Vrede voor jou komt uit mijn hart, Gloria.

Rachelle

112. Met een lieve glimlach op z'n gezicht grapte Ken dat iemand eens zijn studenten had vergeleken met autistische kinderen (en daar hoorde ik ook bij) en zo hem tot een leraar van autisten maakte – niet zover van de waarheid, als we eerlijk zijn hier. Het is niet zo dat we niet kunnen leren, dat kunnen we. Maar we nemen gelijksoortige eigenschappen aan als autisten wanneer we vrijwillig de sluier van vergeten over onze denkgeesten trekken door constant te kiezen voor het ego en diens resultaten in de wereld.

Kenneth wist zeer zeker waar onze pijn vandaan kwam (de denkgeest) en hij pakte onze keuze voor het ego aan de hand van de Cursus

consequent, herhaaldelijk en onfeilbaar aan. Ik zou Kenneth en Gloria willen bedanken voor een leven lang ons helpen om onze aandacht naar binnen te richten om de muziek daar te horen, door ons vriendelijk de feiten te presenteren (in dit geval ons te vragen om te herkennen wat zich werkelijk in onze denkkeesten afspeelde) en erop aan te dringen onze positie te heroverwegen (onze denkkeesten te veranderen).

Anoniem

113. Lieve Ken: Dit zal mijn laatste brief zijn aan jou. Terwijl ik deze woorden schrijf, zegt mijn ego mij bedroefd te zijn. Het zegt me dat ik een goede vriend heb verloren. Het zegt me ontrouw te zijn. Het zegt me dat de dood echt is.

Toch, zoals jij en al mijn broeders weten: het ego liegt. Het liegt als het zegt dat jij mij niet langer zal onderwijzen. Het liegt als het me zegt dat jij me niet langer zal troosten. Het liegt als het me zegt dat je weggegaan bent. Het liegt en het liegt.

Mijn lieve broer, ik weet dat je nog bij me bent, bij ons allemaal. Ik behoud de weldaad van je wijsheid. Ik glimlach als ik me je wonderbaarlijke gevoel voor humor herinner. Ik voel nog steeds de warmte van je knuffels. Hoe kan ik je missen als je altijd bij me bent? Jij Ken, mijn leraar, onze leraar, je gidst mij nog steeds door deze woestijn. Je wijst nog steeds de weg naar vergiffenis. Je bent mijn huidige geheugen. Je toont je aan mij, wanneer ik je ook maar roep. Letterlijk. Zelfs nu op dit moment, zie ik je glimlachende gezicht. Ik voel je liefde en vrede. Zo stil, zo subliem. Jouw liefde omhult me in zijn Licht.

Les Breisblatt

114. In dankbaarheid voor onze broeder Kenneth Wapnick, symbool van een Liefde die niet van deze wereld is. Mogen we allen onze wandeling naar de grenzeloze genade en vrede die jij trouw prees en verklaarde in alles wat je zei, in alles wat je deed, voortzetten, Ken.

We horen nog je stem, we voelen je tegenwoordigheid, ons aanmoedigend om voorbij iedere hindernis te stappen- verder te gaan. We zullen niet stoppen tot we ons bij je gevoegd hebben, waar jij bent- waar alleen perfecte vrede heerst als alles wat er Is- ja Ken, ons thuis dat we nooit verlaten hebben. Ontvangen in de zachtheid van

wat we dachten dat je was, keren we ons nu in dankbaarheid om ons bij jou te voegen als wat wij in Waarheid zijn!

David Kahle

115. Ik ontmoette Ken en Gloria voor het eerst in Hawaï in 1985. Ik vertelde hem dat ik erg onder de indruk was van de Indiase filosoof J. Krishnamurti. Hij zei me dat hij niets dan het hoogste respect had voor J. Krishnamurti. Toen draaide hij heel lichtjes naar me toe en uitte één woord “Krishnaji”. Een heilig ogenblik. En dat, nadat hij eerder een lezing had gegeven en hij iemand had horen zeggen: “O, net als Krishnamurti”, wat hem heel gelukkig maakte. “Krishnaji”.

Wat een rijk moment. Ik was zo blij! Jaren later toen ik hem een donatie zond voor The Lighthouse vertelde ik hem dat de uitgave die ik het mooiste vond over goedheid ging. Toen de stichting mijn gift aannam, schreef hij: “Dat was ook mijn favoriet”. Groot geluk!

Zijn gebruik van Shakespeares tragedies om het begrip van schuld in de Cursus duidelijk te maken, was briljant. Als een goede student van de Cursus en van Kens geschriften zul je nooit geloven dat twee plus twee vier is. Want het is in de sterren geschreven dat, als je wilt opstijgen boven het strijdtoneel in de sterrennacht en je de norske band met de aarde wilt doorsnijden, oprijzen en het gelaat van God aanraken, je moet geloven dat twee plus twee vijf is. Hij had de geur van eeuwigheid in zijn neusgaten. Dank je Ken Wapnick, dank je.

Thomas L. Andrus

116. Ik wilde alleen zeggen dat na mijn eerste shock en verdriet, toen ik vernam dat Dr. Wapnick was overleden, ik in staat was om geleidelijk de troost en veiligheid te voelen die kwam met de zekerheid dat zijn lessen altijd bij me zouden zijn. Ik kon naar mijn droefheid “kijken” en begrijpen dat ik altijd zijn gidsende stem zou kunnen horen als ik verder ging op mijn pad. Hij kwam in mijn droom toen het voor mij tijd was om te gaan ontwaken, toen het tijd was voor mij om het pad van ECIW te ontdekken. Hij bracht mij hoop en licht en het is vanwege zijn lessen dat ik veel meer bewust ben geworden. Dr. Wapnick's lessen hebben mijn leven veranderd en daar ben ik zo dankbaar voor. Met veel liefde

Alexandra Vardas

117. In dit leven raakt het leven van elke mens zoveel andere mensen. Dat schijnt speciaal waar te zijn voor het leven en werk van Ken, dat nog steeds doorgaat om vele andere levens te raken.

Zijn leven raakte het mijne in 1987 toen ik begon met de studie van de Cursus. Vele jaren later realiseerde ik me dat Kens leven, werk en gedachten op vele manieren straalden - zoals ik het van de Cursus begreep - door middel van zijn geschriften, boeken en bandjes en meer.

In 2011 ontmoette ik hem heel kort vlak voor een seminar. Zijn warmte, vriendelijkheid en gulheid bleef de rest van de dag bij me en ik begreep het ook later wanneer anderen zijn vriendelijkheid beschreven. “Geen gedachte van Gods Zoon kan gescheiden of geïsoleerd worden van z’n gevolgen. Iedere beslissing wordt gemaakt voor het hele Zoonschap, naar binnen en naar buiten gericht, zo een gesternte groter dan alles waar je ooit van gedroomd hebt, beïnvloedend.”

Dat citaat is één van de vele om op te noemen en beschrijft heel mooi Kens leven. Ik stel me zo voor hoe alle ontvangen huldebetuigingen slechts licht verspreiden van een fractie van allen die gezegend zijn in een grote constellatie, beïnvloed door Kens beslissingen. Dus, met al mijn liefde en waardering, dank je Ken.

Dave Vomberger

118. Ik had het gevoel dat Dr. Wapnick zich zeer bewust was van het feit dat het lot van de Cursus dezelfde weg zou kunnen gaan als zoveel andere “heilige” teksten, zoals zijn laatste Lighthouse artikel aangeeft.

Ik had altijd al het gevoel dat veel van zijn lessen hier omheen cirkelden. Ik zou het geen “zorg” willen noemen omdat ik niet denk dat hij zichzelf noch de wereld erg serieus nam. Laat ik zeggen dat het zijn aandacht had. Hij sprak zo vaak over het door elkaar halen van vorm en inhoud, daarbij de tekst letterlijk nemend in plaats van te luisteren naar de muziek achter de woorden. De muziek spreekt tot de waarheid in ons. Ik respecteer zijn wijsheid hierin en zal me zijn woorden herinneren.

Ik ben hem diep dankbaar voor al zijn lessen. Ik zal hem missen, (ja ik weet dat hij nog steeds hier is) gewoon te weten dat hij hier was (voor

mij aan de andere kant van de wereld) was een soort troost, te weten dat zo'n man bestond, voelde heel goed. En ja, ik weet het: ik ben net zo heilig als hij is of wie dan ook.

J.de Jong

119. Eén van de dingen in mijn doos met levens schatten is een brief van Ken, gedateerd 21 januari 1989. Hij schreef zo liefdevol en met zo'n scherpzinnigheid en vriendelijkheid. Ik heb de brief verschillende keren herlezen in de laatste paar weken en de boodschap in de brief schijnt nog steeds zo fris en toepasselijk in mijn leven als nu zo'n 25 jaar later.

Door een serie "toevalligheden" bevond ik mij op weg naar Roscoe om deel te nemen aan een kleine workshop geleid door Ken. Het was een hele krachtige ervaring en ik werd getroffen door Kens humor ("waarom zou er niet een spiritueel pad zijn voor intellectuelen?"), z'n onwankelbare toewijding en grote onderwijs-gave. Hij was/is nog steeds een grandioze Leraar van God.

Mijn beste wensen voor jou en je familie in deze tijd. Mogen jullie harten geheeld worden door te horen over de impact die Ken op zoveel mensen, als mijzelf, heeft gehad. Met liefde en immense denkbaarheid,

Susan Dobinson

120. Ik werd in 2009 geleid naar ECIW en dat was, toen mijn spirituele reis echt serieus werd. Nadat ik ECIW in 2009 gekocht had en gelezen en geluisterd had naar bijna alles over ECIW, realiseerde ik me snel dat Dr. Wapnick een gezaghebbende stem was tussen de vele leraren daar. Zijn diep begrip, geloof en vertrouwen in de boodschap die ECIW overbracht, waren buitengewoon helder, waarlijk een stralend licht op onze waarheid.

Ik herinner me dat ik las dat Dr. Wapnick zich realiseerde dat ECIW zijn levensdoel was en voor mij haalde hij bescheiden en kalm met weinig of geen ego erbij, zijn doel met zoveel gratie en liefde. Ik zal hem voor eeuwig dankbaar zijn voor het stralende licht van geloof in ECIW dat hij bezorgde. Zonder dat zouden mijn eerste vrees en verdriet met betrekking tot het opgeven van het ego, (die me anders misschien zouden hebben gestopt om door te leren), of het luisteren

naar mijn eigen juiste denkkeest, het overgenomen hebben. Met liefde en dankbaarheid,

Christina Lattimer

121. Lieve Ken, Ik was naar je website gegaan om het verloop van je herstel te checken en daar was de aankondiging: “Het is met de grootste droefheid....”Mijn eerste reactie, zoals bij veel anderen, was shock. Ik was verbluft en kon alleen vragen: ”Hoe kan dit?”. De nieuwsbrief zei dat hij aan de beterende hand was en in maart weer aan de Academie zou deelnemen. Hoe konden ze het allemaal zo verkeerd hebben?

Toen kwam de pijn van het verlies van jou; dat mijn vriend, mijn mentor, mijn leraar, mijn antwoordgever dood was! Niets dan tranen van verwoesting, verlating en wanhoop..... De boosheid ging voorbij om vervangen te worden door smart. Maar af en toe ging ook dat voorbij en ik herinnerde me wat je ons herhaaldelijk over de jaren heen leerde: dat er geen dood is. Je zei dan: ”Weet je wat er gebeurt bij het doodgaan? Niets”.

En wanneer ik in mijn juiste denkkeest ben, hoe kort dan ook, accepteer ik die gedachte en ben ik in vrede. In je laatste brief aan mij zei je me om mijn praktijklessen “Met Jezus (en mij) naast je staande” te doen. Wanneer ik dat nu doe weet ik dat jullie beide in mijn denkkeest zijn, waar je werkelijk de hele tijd al was en dat je nu ook bij me bent. In Helens gedicht “De tweede Pasen” las ik deze woorden die ik zal proberen mee te nemen als ik afscheid neem van je lichaam: “Voor hen die treuren kan het licht niet door sluiers van verdriet heen schijnen. Zij vergeten het Woord dat beloofde hun falend zicht te bevrijden.” Ik hou van je.

Kirk

122. Een huldeblijk voor jou Kenneth dat je zo'n liefdevolle leraar was, zo bereid om ECIW te onderwijzen en te repeteren door hetzelfde ding steeds weer te herhalen voor mijn zich verdedigende en weerstrevende denkkeest. En zó bereidwillig en met zoveel liefde, die gezaghebbend en toch vriendelijk en oordeelloos was.

Je hebt je lessen beschikbaar gesteld in boeken, artikelen, commentaren en op bandjes, CD's, MP3's en zelfs op YouTube en natuurlijk in persoon. Je hebt de hele wereld aangeraakt doordat zoveel van dit werk vertaald is in veel buitenlandse talen onder jouw leiding om de boodschap zuiver te houden.

Dit onderwijs en deze vorming breidde en breidt zich uit door je manifestatie van je liefde voor je vrouw Gloria en de liefdevolle staf die doorgaat de boodschap van ECIW uit te dragen. Je bent en gaf vorm als de wandelende, altijd aanwezigheid van liefde. Niemand uitsluitend, altijd tijd vindend voor een liefdevolle uitwisseling met iedereen in welke vorm ook maar nodig was. Ik dank je voor het openen van onze denkkeest voor de aanwezigheid van Liefde met de hulp van je milde leiding. Je hebt ons alles nagelaten wat we nodig hebben om ECIW te leven en in praktijk te brengen. Met liefde en dankbaarheid,

Judy Voth

123. Lieve Ken, Ik wilde mijn diepe dankbaarheid uitdrukken voor alles wat je voor ons, Cursus studenten hebt gedaan. Toen ECIW in mijn schoot viel - letterlijk- voelde ik dat het mijn boek zou worden ook al was het me niet helemaal duidelijk waar het over ging. Toen ontdekte ik jou en je was een onverwacht geluk voor mij om de bedoeling van de Cursus te vertalen, zowel in Roscoe als in Zwitserland.

In de laatste 20 jaar heb ik geluisterd naar ontelbare bandjes en video's die jij en je team hadden gemaakt en de YouTube video waar ik altijd weer op uit kom, getiteld "Q & A: Transformatie van duisternis en wanhoop". Dat helpt me zo goed. Je zult altijd mijn leraar zijn zolang als ik me identificeer met mijn lichaam. Heel erg bedankt, veel liefde

Dieter Shoop

124. Lieve Ken, Ik spreek nu tegen je vanuit mijn hart. Toen ik hoorde van je overlijden, treurde mijn hart en heb ik vele tranen gehuild. Ik realiseerde me hoeveel jij een deel van mijn leven was geworden. Ik was bevoorrecht om Roscoe, NY, vele bezoeken te brengen en ik vond die ene trip naar Temecula heerlijk.

Toen ik een ECIW groep begon, startte ik met het Handboek voor leraren en gebruikte jouw "Reis door het Handboek". Ik heb je boeken gelezen, geluisterd naar je voordrachten en ben gekoesterd door je vriendelijke tegenwoordigheid. Dit jaar was ik voor de 8^e keer weer begonnen met het werkboek en jouw "Reis door het werkboek" is mijn metgezel. Je zult een belangrijk deel van mijn leven blijven. Dank voor alles dat je ons gegeven hebt, mijn leraar. Ik ben een student onder vele en voel me gelukkig om tussen degenen te vertoeven die een plaatsje in jouw leven vulden. Mogen we elkaar weer ontmoeten in het Licht, waar jij nu zeker verblijft.

Nancy West

125. Dr. Kenneth Wapnick was een prachtige leraar van ECIW. Ken onderwees met een grote helderheid, liefde en humor. Hij bracht de kennis van een goed getrainde denkkeest en psychologische inzichten van een therapeut in zijn lessen en geschriften over ECIW.

Ken was een meesterleraar. Door zijn onderwijs van het ECIW is mijn denken voor altijd veranderd. Zoals een mede student eens zei : "Het bijwonen van een workshop in Roscoe bracht herinneringen van oude werelden waar de grote filosofen speelden met ideeën". Dank je Ken voor je toewijding aan en het onderwijs van ECIW. Met liefde en denkbaarheid,

Joyce E. Storms

126. Mijn ziel zingt dank je wel tot Kenneth, die de verheffende geest van muziek gebruikte om ons allemaal omhoog te tillen in de armen en in het onafgebroken lied dat we zingen als Eén in de hemel. Ontelbare keren haalde Ken me uit mijn ego perspectief van de vertolking van de Cursus naar z'n ware betekenis toe van hoe ik alleen maar denkkeest ben in de Denkkeest van God en dat ik als keuzemaker de afscheiding wilde van God en dat het mijn keuze is door het wonder van vergeving mijn dromende denkkeest terug te

brengen naar die van God, die ik als de Ene Zoon van God nooit heb verlaten.

Ik heb andere geschriften gelezen, heb het Boeddhisme bestudeerd maar ik kom altijd weer terug naar ECIW en Kenneth. Hij is de leraar die ik consequent weer oppik en wat ik zal blijven doen. In mijn denkgeest gaat Kenneth volledig samen met Jezus. In mijn denkgeest heb ik Jezus en Kenneth samengevoegd en zie ik ze beiden glimlachen en met hun Ene hoofd knikken en me uitnodigen samen te smelten met het Grote Eénzijn en de Liefde die we delen.

Mijn voornaamste leraar naast Jezus is Kenneth, dus de diepte van mijn dankbaarheid en liefde reikt voorbij deze wereld naar de plek waar zij voortdurend tot ons allen zingen. Dank je voor je liefde en toewijding. Je hebt een verschil in mijn leven gemaakt die woorden niet kunnen uitdrukken. Je toegewijde,

Rose Johnston

128. Lieve Kenneth, Je artikelen, commentaren en boeken haalden lagen sluiers weg. Je begrip, nederigheid en acceptatie deden me goed. Je diepe inzicht en symbool uitleg maakte me nederig. Je kijk op de dood als slechts een getransformeerd symbool, gaf me hoop. Liefde en vrede,

Inge

129. Ik had nog nooit een echt onzelfzuchtig mens ontmoet vóór Ken. Hij sprak zelden over zichzelf, maar toonde het onpersoonlijke leven, zich volledig identificerend met de Verzoening en het gemeenschappelijke doel dat we delen. Hij was altijd waarlijk aanwezig met ieder van ons als we zijn vrede, wijsheid en onvoorwaardelijke liefde voor ons voelden. Vol humor, nederig en blij tezamen met alle kwaliteiten van een gevorderd leraar was Ken onberispelijk in zijn gedachten, woorden en daden. Hij was niet speciaal, hij was heilig.

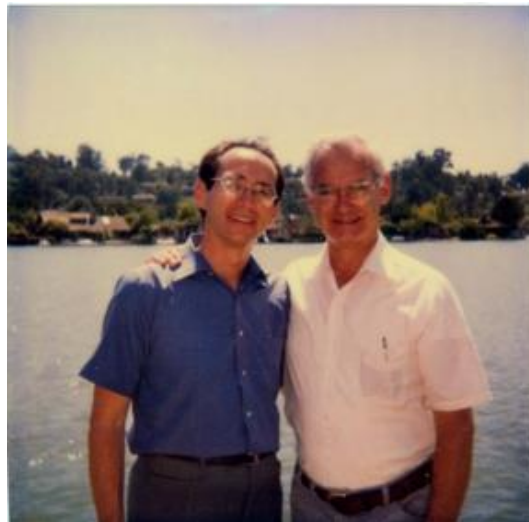
Hij gaf ons van harte alles, zijn functie perfect vervullend in hoe hij hoffelijk kon buigen om de Christus in ons aan te moedigen en met het werk door te gaan. We stemden ermee in samen door de tijd te gaan om ons de eeuwigheid, de waarheid, de liefde en de vrede van God te herinneren. Om te komen tot de heilige vereniging die voor altijd in ons hart verblijft. Ik hou van je. Dank je.

Mary Woods

130. Toen ik Ken in 1981 ontmoette, had ik in mijn wildste verbeelding niet voorspeld kunnen hebben dat hij en ik 30 jaar zouden doorbrengen in een partnerschap toegewijd aan vertalingen van een Cursus in Wonderen. Maar voordat dat verbond zeven jaar later aanving, gaven ontmoetingen in Crompond, Roscoe, New York en Californië mij een diep gevoel van respect voor de intellectuele moed, helderheid van gedachte, duurzame onderzoekersgeest en grenzeloze energie die Ken en Gloria hadden. Als de dubbelzinnigheid van het Engels van Shakespeare mij ooit verbijsterde, was ik er zeker van dat ik op Kens kennis kon vertrouwen voor de correcte betekenis.

In 1988 tekenden we het eerste contract om de Cursus in het Spaans te vertalen. Als door een intuïtieve boodschap van de Heilige geest werd mijn verhouding met Ken meteen getart door de noodzaak om onze krachten te bundelen voor dit nieuwe avontuur. Onze werkverdeling scheen helder. Ik zou het proces van het uitzoeken en onderhandelen van contracten met vertalers en uitgevers leiden. Hij zou vertalers de bedoeling van de Cursus onderwijzen en vragen beantwoorden. Samen zouden we kandidaat vertalers en hun werk evalueren.

Gedurende de volgende kwart eeuw luisterde Ken naar mijn voorstellen voor vertalers en uitgevers over “voorzichtige” werk schema’s en betalingen, drukformaten, omslag kleuren, copyright bescherming, het aantal exemplaren van een eerste editie enz. Na een tijd gingen we de complexiteit van ieder onderwerp evalueren met een kwaliteit: het aantal “Oy Veys” dat het verdiende.

Bovenal moesten we nieuwe lagen van geduld ontdekken. We leerden dat iedere vertaling tenminste 5 jaar vergde vanaf de selectie van een

vertaler tot aan de publicatie van het werk. Dankzij Kens ervaring met nieuwe studenten waren zijn geduld en vriendelijkheid al rijp. Onze geschillen nu en dan daagden ons beide uit ons boven het strijdtoneel te verheffen en vergeving te praktiseren. Zo bevorderde onze samenwerking onze vriendschap en mijn diep vertrouwen niet alleen in Kens begrip van de Cursus maar ook in zijn toewijding aan de praktijk ervan, als we moeilijke beslissingen tegenkwamen.

In oktober 2012 hadden we een ontmoeting met 21 vertalers in Tiburon in Californië. Ken en Gloria hielpen een 3 daagse sfeer van onvergelijkelijke spirituele harmonie en vreugde te inspireren. Ik denk graag dat Kens centrale boodschap naar ons allen de lessen weerspiegelden, die hij had geleerd van de vertaalervaring. Hij zei: "Een vertaling is een grote prestatie. Maar je zult de Cursus niet begrijpen tot je leert om het in praktijk te brengen en toe te passen." We wisten toen niet dat dit Kens persoonlijke vaarwel zou zijn voor de meeste vertalers. Minder dan een jaar later begon hij fysieke uitdagingen in deze droomwereld aan te pakken.

"Hoe zou Ken reageren op deze kwestie", blijft een wezenlijke gewoonte. In mijn denkkeest blijf ik af en toe discussies met hem houden over het fundamentele dilemma van een vertaling, vooral van de Cursus. Hoe zouden we een vertaler kunnen helpen een balans te vinden tussen precisie en vlotheid? Woord voor woord precisie zou zeker de vlotheid ruïneren; misplaatste vlotheid zou zeker accuraatheid opofferen. Al heel lang vertrouwd met Kens vergevende compassie voor vertalers, die dat dilemma dagelijks tegenkomen, zal ik voor altijd dankbaar zijn voor zijn sociale en intellectuele partnerschap, dat onze strenge toewijding om de inhoud van de Cursus te bewaren ook al zou de vorm veranderen, steunde.

Whit Whitson

131. Lieve Ken, O, wat hielden we van jou, Jack en ik, vanaf de eerste keer dat we je ontmoetten op onze eerste trip naar Atlanta in 1982. Terwijl Jack en jij samenwerkten op de weergaven van je lezingen in Olivia's huis die week, merkte Jack op dat jij "het meest van wie hij ooit had ontmoet op Jezus leek". We vonden de tijd die we met jou en Gloria die week doorbrachten, als we je naar de verschillende bijeenkomsten reden, waar je sprak, heerlijk. Ik ben zo dankbaar je gekend te hebben als een lieve vriend, leraar en therapeut gedurende zoveel jaar. En nu zie ik jou en Jack samen daar in dat vredige rijk waar jullie verblijven. Je tilt me op als ik je door mijn tranen heen zie.

Dotty Clowdus

132. Ken glipte weg op 27 december 2013. Iedere dag brengt een andere herinnering aan alles wat hij met en voor ons deed. Als onze harten een einde voelen, verzekert ons vertrouwen ons dat Ken nog leeft in onze denkgeesten. Ken was totaal toegewijd aan ECIW, dus we danken hem voor zijn wijsheid, gevoel voor humor, integriteit en boven alles zijn vriendelijkheid en liefde.

We zijn rijker in ons gevoel van erbij horen dankzij zijn bijzijn en we danken hem voor het ons onthullen van het meedogende gelaat van de Ene. We kunnen alleen maar geloven dat het beste huldeblijk dat we onze geliefde leraar kunnen geven, is om zijn voorbeeld te volgen met de lieve glimlach die hij vaak noemde.

Er zijn twee woorden favorieten van Ken die hem karakteriseren. Ze waren hem dierbaar omdat zij zijn diepste verlangen en identiteit raakten. De twee woorden zijn: “WITHOUT EXCEPTION”.

Degenen die de ontvangers waren van zijn echtheid kijken terug op zijn vriendelijkheid jegens iedereen, zonder uitzondering, als een waar geschenk aan ons. We zullen ons blijvend geïnspireerd voelen door zijn voorbeeld en lessen.

Een van de meest voorkomende thema's die Ken ons bijbracht was, dat we een denkgeest zijn en alleen maar denkgeest. Dus is het onze taak om de inhoud van ECIW puur te houden. We zijn geroepen, dag in dag uit, door onze daden, woorden of intenties om anderen ten voorbeeld te zijn.

Het beste van alles, eenvoudig het beste, was, dat Ken zijn reis en vrijheid met ons deelde – ons voortjagend zoals vader Abbott zijn kudde deed met vleugels van liefde en genade. Hij maakte een onuitwisbare indruk op zovelen, ons allen de zachte kunst van vrede en helderheid van geest onderwijzend.

We danken je Ken, dat je nog steeds je liefde met ons deelt. Je veroorzaakte een ommekeer in ons leven. Je zult worden gemist totdat we als Eén ontwaken uit de droom en naar Huis en naar de Eenheid terugkeren. We zijn rijkelijk gezegend door je inspanningen, je wijsheid en je grote gevoel voor humor. We zijn allemaal beter af door een deel van je leven geweest te zijn in deze droom, wetend dat

we je aanwezigheid voor altijd zullen voelen in de afdruk van liefde die in ons aller hart overblijft.

Rita en Oscar

133. Het is de grote zegening van mijn leven Ken als mijn leraar gehad te hebben in de studie en praktijk van ECIW. Zijn leven en onderwijs waren een levende demonstratie van de liefdevolle, oordeelloze, totale vergeving die hij onderwees en in zijn aanwezigheid was het besmettelijk. De diepte van zijn begrip gecombineerd met de lichtheid van zijn milde humor maakte me duidelijk dat mijn zoektocht naar een leraar voorbij was.

Geduld was de kwaliteit in Ken die ik het meest waardeerde, omdat hij nooit aannam dat ik al iets zou moeten weten hoe vaak hij ook maar dezelfde vraag beantwoord had. Hij was altijd bereid om weer bevraagd te worden.

Ik ben ook zo dankbaar voor alleen al de omvang van zijn werk, omdat ik voel dat ik zo nooit door leermiddelen heen zal raken in mijn voortdurende studie van de Cursus. In de hulpmiddelen die hij achterliet zijn ook de vele mensen begrepen die hij onderwees, die zijn onderwijs kunnen blijven uitbreiden door de waarheden te laten zien, waar hij naar leefde.

Zijn leven zelf was tenslotte zijn onderwijs, een voorbeeld van al de voornaamste lessen van de Cursus, door ons de onbegrensde mogelijkheden te laten zien van de bereidheid een voertuig te zijn voor de heling van Gods Zoon. Het was een geschenk hem in deze tijd te hebben gekend.

Alice Broner

134. Luisterend naar Ken vanaf de latere tachtiger jaren, was hij een stem “roepend in de wildernis” van mijn denkgeest. Die stem van de waarheid is bij me in de ochtend, wanneer ik me klaar maak voor de dag, bij het forensen in de auto, overdag bij het schoonmaken thuis en later in mijn iPod bij het wandelen. Ik heb meer uren doorgebracht met naar hem te luisteren dan naar veel familie en vrienden. Die stem was beschikbaar als zij er niet waren. Het elektronische bereik vanuit Temecula (Californië) heeft geen grenzen.

Zijn nauwgezette onderwijs stijl; breed terrein van kennis van de literatuur; van filosofie; van muziek; van religies; van grappen en natuurlijk zijn meesterschap van ECIW en de lessen van de leraar ervan, Jezus, maakte die stem zeer aantrekkelijk om naar te luisteren. Zijn boeken weerspiegelden ook al die dingen. Mijn dankbaarheid is grenzeloos. Uit de stem stroomde zorg, warmte en liefde zoals hij ook in persoon deed.

Die Ken is weg (niet echt) maar we hebben een erfenis waar we mee groot kunnen worden en ook een stem (persoon) van de waarheid kunnen worden. Hij is nu ten volle in de waarheid. We zullen volgen, broeder. Dank je.

Mary

135. Het is niet gemakkelijk de aanwezigheid te verliezen van iemand zo aardig, wijs en liefdevol. Er is geen dood. Ken leeft en strekt zijn liefde in onze denkgeesten uit. Hij heeft een verbazingwekkende erfenis van lesmateriaal over wat de Cursus betekent, achtergelaten voor nu en in de eeuwigheid. Allemaal ontworpen om ons eraan te herinneren de illusie naar het licht te brengen en niet andersom.

Ik weet zeker dat er nog veel materiaal van Ken en Gloria's cursussen en werken liggen, die de staf van ECIW waard zal vinden om nog in de toekomst te publiceren. We zijn echt gezegend. Ik hou van de man en zijn werk. Onze weg naar Huis is goed verlicht door Kens ontzaglijke productie. In de denkgeest is geen dood.

Brian Wark

136. In de jaren sinds mijn eerste ontmoeting met Ken ging ik meer en meer van hem houden en hem respecteren. Hij moedigde me altijd zachtjes maar consequent in mijn werk met de Cursus aan; voortdurend de lessen verduidelijkend en me eraan herinnerend om alles niet zo serieus te nemen.

Ik heb de wisselwerking tussen hem en heel veel mensen gadeslagen gedurende een aantal jaren en hij toonde altijd liefde, onpartijdigheid en vriendelijkheid. Hij onderwees de lessen van de Cursus door het voorbeeld te geven via zijn woorden en daden. Om te zeggen dat hij mijn leven heeft veranderd is absoluut onvoldoende. Toen ik begon met mijn studie van de Cursus vond ik het

buitengewoon moeilijk en ik geloof niet dat ik er nog steeds mee bezig zou zijn zonder Kenneths leiding en aanmoediging.

Zijn dood is als een ongelofelijke schok voor me gekomen, zoals ik er zeker van ben voor iedereen. Ik ben heel dankbaar richting de Foundation voor deze gelegenheid om te proberen mijn waardering en dankbaarheid voor het werk dat Kenneth en de Foundation voor ons allen hebben gedaan, uit te drukken. Hoewel hij deed of het allemaal gemakkelijk ging, denk ik dat zijn levenswerk een uitdaging voor hem was en toch deed hij het met liefde en gaf hij zichzelf zo edelmoedig. Toen ik de tekst las die de aankondiging van Kenneths dood begeleidde, "Onderwijs niet dat ik tevergeefs stierf, onderwijs liever dat ik niet stierf door aan te tonen dat ik leef in jou", was ik diep geroerd. Die tekst trof mij als de best mogelijke boodschap. Ik denk beslist dat het zijn boodschap voor ons nu zou zijn en als ik verder ga met de rest van mijn leven, zal ik ernaar streven me dit te herinneren en ernaar leven. Met liefde en dankbaarheid.

Cynthia Quast

137. We zijn voor altijd dankbaar jegens onze vriend, Ken, voor het bewaren van de integriteit van ECIW, onderwijl ons begrip ervan verdiepend door zijn bezielde onderwijs. Hoe belangrijk zijn levenswerk ook voor hem was, het was altijd ondergeschikt aan iedere gelegenheid voor hem om aan anderen vriendelijkheid te tonen. Hij was een perfect voorbeeld hoe ín de wereld te leven en niet van de wereld en we zullen hem ontzettend missen.

Jack en Arnette Cookerly

138. Ken is dat hele volmaakte voorbeeld geweest voor mij en zal zijn voor een hele tijd in de toekomst. Niemand demonstreerde me vrede overtuigender en grondiger dan hij. Ik zou nooit geloofd hebben dat iemand als hij - en de vrede en vriendelijkheid die hij uitdroeg - in feite deze planeet zou kunnen opluisteren als ik hem niet zelf ontmoet had. Als het Kens enige doel was om ons te helpen ontwaken dan stel ik me voor dat het enige doel van zijn dood is om ons te helpen ontwaken. Hij deed alles voor ons.

Rod Smith

139. We zijn bedroefd door de dood van Kenneth Wapnick. Het is vanuit deze bedroefdheid dat een gevoel van dankbaarheid oprijst. We

voelen ons vereerd hem gekend te hebben en gezegend dat zijn heengaan als een herinnering voor ons dient, dat onze tijd op deze mooie aarde beperkt is en dat we iedere gelegenheid die we krijgen zouden moeten aangrijpen om te vergeven, te delen, te onderzoeken en lief te hebben. We kunnen ons geen mooiere manier bedenken om Kenneth Wapnick te eren dan door op zijn manier te leven.

Pamir Kabob House

140. Ik maakte voor het eerst kennis met ECIW in de jaren tachtig. Ik hoorde al snel over Ken Wapnick, zijn relatie met Helen en Bill en zijn rol bij het helpen organiseren van het materiaal. Pas nadat ik begonnen was zijn boeken te lezen en zijn CD's te beluisteren was het, dat ik me realiseerde wat een absoluut juweel deze man was. Hier was een persoon die veel van zijn leven op een spirituele zoektocht was geweest, getraind was in psychotherapie en een begaafde en inspirerende leraar was.

Zijn begrip van de Cursus en zijn deskundigheid in het verklaren ervan bracht een verduidelijking die behulpzaam was boven iets of iemand die ik ooit had ontmoet. Ik luister naar of lees zijn werk bijna dagelijks en ik weet dat ik me zal blijven afstemmen op hem voor verheldering. Zijn lessen zijn consistent en waarheidsgetrouw. Je kunt voelen dat hij "het had". Hij inspireerde ons allemaal om te proberen ieder moment van de dag vergeving in de praktijk te brengen, om vriendelijk te zijn voor elkaar. Hij was een perfect voorbeeld van het principe 8 in hoofdstuk 2 van het tekstboek, Bijzondere richtlijnen voor wonderdoeners: "Ik ben hier alleen om werkelijk behulpzaam te zijn. Ik ben hier om Hem te vertegenwoordigen, die mij gezonden heeft."

De Cursus zegt dat we niet sterven omdat we geen lichamen zijn en ik weet dat Ken dat helemaal geloofde. We zijn alleen geest. En dus zeg ik tegen jou, Ken, dank je wel voor al je harde werken, je toewijding

en stralend voorbeeld. Je was en zult immens behulpzaam naar mij toe en ontelbare anderen blijven, zoals we onze weg vervolgen. In liefde en dankbaarheid.

Barbara Leonard

141. Lieve Ken, Ik heb geprobeerd te schrijven maar ik kreeg steeds tranen in mijn ogen. Ik weet dat je je eindeloos liefhebbende lach zou lachen en met je ogen zeggen: Nee, Lilian, ik ben niet dood. Ik ben hier bij je. Als tranen komen en ik bang ben voor dit leven zonder jou: nee Lilian, ik ben niet dood, ik ben hier bij je. Ik zou je nooit alleen laten.

Het komt doordat ik nog twijfel of ik kan overleven zonder je stem, je handen, je oneindig geduld met mijn gebrek aan vertrouwen. Het komt doordat ik nog twijfel of ik zal leren te vergeven. Het komt doordat ik me alleen voel in het universum, nu ik weet dat ik je gezicht niet meer zal zien. Nee, Lilian, je ziet mijn gezicht nu. Ja, het is waar. Ik kan je stem horen, ik kan je boeken lezen, ik kan je ogen in mijn ogen zien. Ik weet hoe je werkte, zodat ik je woorden zou hebben, je liefde op iedere pagina gedrukt, die je ooit schreef. Ik ben zo diep dankbaar voor iedere minuut die ik bij je doorbracht. Tranen blijven komen, tranen, tranen, tranen. Dank je, Ken, dank je. Met liefde,

Lilian Paes

142. Gedurende de jaren dat ik met Ken heb gestudeerd, bevatte zijn antwoord op de intriges van mijn ego vaak een verwijzing naar muziek -“Luister maar naar Mozart , Beethoven of Renata Tebaldi en je zit goed.” Met Kens zachte begeleiding begin ik de blokkades om de melodie echt te horen, te herkennen en soms kan ik ook Jezus me horen roepen door de muziek heen. Ik zal Ken missen - z'n omarmingen en kussen, z'n gekietel, z'n vertrouwen in mij, z'n weigering om te oordelen (hoewel ik dat hard probeerde) z'n consequentheid, z'n helderheid, z'n geduld, z'n creativiteit, z'n degelijke briljantie en het meest van alles, z'n sprankelende en pure liefdevolle aanwezigheid.

Ruth Gillman

143. Ken is er altijd geweest als ik hem nodig had. Hij verscheen 20 jaar geleden plotseling in mijn leven, toen, na de Cursus 5 jaar bijna

alleen bestudeerd te hebben, ik hem en Gloria uitnodigde om een lezing te geven in het instituut dat ik leidde in mijn stad in Italië. In mijn leven is er een “vóór Ken” geweest en een “na Ken”. Ken is er altijd geweest in al mijn jaren van uitzoeken.

Ik ging altijd naar Roscoe zodra ik maar kon om op zijn Academie cursussen te doen en was ondertussen thuis bezig met mijn dagelijkse studie van zijn boeken en opnames. Zonder zijn diepe begrip van de Cursus, zijn buitengewoon gedetailleerde commentaren, zijn overtuigende helderheid en visie zou ik waarschijnlijk lange tijd rondgedwaald hebben in de kronkelige en afleidende ego-vertolkingen ervan. Ik weet zeker dat hij mij jaren en jaren werk heeft bespaard door mijn begrip te vergemakkelijken en me te helpen bewust langs de valstrikken, die mijn ego voor me had neergelegd heen te laveren gedurende mijn reis. Dankzij hem heb ik begrepen hoe belangrijk een zorgvuldige en systematische studie van de theorie van de Cursus is. En vanuit dit begrip kwam mijn besluit om dat wat tot nu toe een solo spirituele keus was geweest, om te vormen tot een professionele activiteit en zo mijn school in Italië geboren te laten worden.

Tot dan was langer dan 10 jaar al mijn werk gericht geweest op de studie van de theorie. Ken begon zachtjes, maar standvastig mijn aandacht te richten op de praktische toepassing van de Cursus in mijn dagelijks leven, me aanmoedigend door de schijnbare levenstragedies heen te gaan met de Mozartiaanse lichtheid van een spirituele reus. De waarde van zijn onderwijs is onmeetbaar geweest. Zijn voorbeeld, precies zoals bij onze eerste ontmoeting in 1994, was de volmaakte demonstratie van dezelfde principes die hij zo meesterlijk onderwees in zijn cursussen en boeken.

In de volgende bijna 7 jaar heb ik hem dozijnen onderwerpen voorgelegd, zowel over persoonlijke zaken als over mijn praktijk als leraar. Hij toonde aan dat trouw zijn aan de inhoud niet noodzakelijkerwijs een formele consistentie betekent; hoe je gestadig met kleine, gelijke stapjes moet lopen, je ego's drang om te rennen wantrouwend. Daarom adopteerde ik een speciaal beleid: iedere keer als ik het niet met hem eens was, oordeelde ik niet. Ik keek naar mijn gedachten en wachtte. Ik wist dat ik hem later wel zou begrijpen. En mettertijd zou ik me realiseren dat dit waar was. Terwijl Ken toezicht had op mijn geschriften, hield hij zich afzijdig - hij die zo'n briljante schrijver was - om me te helpen een kracht in mezelf te vertrouwen, zelfs als die niet van mij komt. Hij leerde me op een zeer praktische manier om buitengewoon waakzaam te zijn voor een Stem waar ik

sinds mijn kindertijd naar geluisterd had om Die in de toekomst de enige Stem te laten worden Die ik in mijn denkkeest zal horen.

Ik weet dat Ken er altijd is en zal zijn als ik hem nodig heb. Zijn lichtend voorbeeld sprankelt in de innerlijke hemel van mijn denkkeest en zijn onderwijs is de solide grond waarop ik stevig mijn voetstappen heb gezet. In diepe dankbaarheid voel ik dat ik tot zijn erfenis behoor en met evenveel diepe nederigheid probeer ik daar getuige van te zijn.

Dr. Patrizia Terreno

144. Kens toewijding om geen compromissen te sluiten met de boodschap en ons zo oprecht te houden, heeft mijn onsterfelijke dankbaarheid verdiend. En toch, hoe heerlijk is zijn ondeugende gevoel voor humor, die opeens kan ontstaan als het moment het vraagt en het doet er niet toe hoe vaak ik luister naar dezelfde CD, toch gebeurt het altijd dat ik lach om zijn kleine kwinkslagen die hem mij zo dierbaar maken, een subtiele herinnering om het allemaal niet zo serieus te nemen.

Ken leert mij onophoudelijk me te herinneren dat ik een keuzemaker ben met de keus anders te kijken op ieder gegeven moment in plaats van de wereld te zien als de oorzaak van mijn ongelukkig zijn. Daarom was ik erg verrast toen het onlangs tot me doordrong dat de dingen in mijn wereld vaak veranderen, wanneer ik vergeving in de praktijk breng, maar ik had zo goed geleerd daar niet naar te kijken dat ik het niet eens had opgemerkt! En nu ik het heb ontdekt doet het er hoe dan ook niet meer toe, omdat innerlijke vrede door mijn denkkeest te veranderen waardevoller is geworden voor mij. Er zijn geen woorden om mijn dankbaarheid jegens mijn buitengewone leraar te beschrijven.

P.S. Gloria, ik droomde dat ik je omarmde net nadat ik het nieuws gehoord had over Ken. Liefde, altijd niets dan liefde voor jou.

Winnie Wildflower

145. Lieve Ken, ik heb vergeten je te bedanken, ik bedank je nu dat je me toestond de ergste en meest martelend pijn ooit in mijn leven te ervaren, veroorzaakt door jouw schijnbare dood.

Vandaag voor het eerst verschijnt er wat helderheid in mijn denkgeest, waar ik me helemaal van had afgesloten. Terwijl ik maar bleef denken dat mijn pijn, lijden en tranen het gevolg waren van je overlijden, kwam ik langzaam tot de ontdekking dat mijn ego is gaan vastzitten aan het leven, dat ik het toestond in mijn gedachten: een ego dat gelooft dat dood reëel is en Ken weg is. Jouw commentaar op : “Wat is dood?” gevolgd door “Wat is de wederopstanding?” hielp me tot het inzicht te komen, dat ik het verlies van mijn ego betreurde - wat niets te maken heeft met jouw afwezigheid. Op snel voorbij gaande momenten vind ik het onmogelijk om me gescheiden te voelen van je - je woorden zijn onuitwisbaar afgedrukt in mijn hart. Ik heb het alleen nodig ze te lezen of te horen en dan herinner ik me weer jouw eeuwige aanwezigheid. Dank je voor altijd de mens te zijn die je was.

Judila

146. Liefste Ken, Je blijft ons helpen door door tijd en ruimte te navigeren. Je leidt ons op onze “reis door het verre land van schuld en angst met het licht van vergeving als onze gids en het licht van de hemel als ons doel”. Ik wil mijn dankbaarheid voor jouw hulp om het Lied van de Waarheid te horen ten diepste hiermee uitdrukken. Dit had ik niet in mijn eentje gekund. Jouw leiderschap, humor en onvoorwaardelijke mildheid was zo’n opwekkende symfonie en het blijft een grote gemeenschap van liefde zegenen. We zullen elkaar allemaal weer ontmoeten op de plaats die we nooit werkelijk verlaten hebben. Moge jouw vrolijke roep van verlossing het einde van ons aller reis aankondigen. Je hebt zoveel voor me betekent. Dank je.

Eileen Kenney

147. Mijn interesse om de verhalen te horen over het zien van Jezus in Kens ogen was gewekt. In 1989 was ik in Roscoe en zei tegen Ken dat ik met hem zou willen praten over een boek dat ik wilde schrijven: “De oorzaak helen”. In de rij voor het eten kwam hij bij me en zei: “Laten we eens over dat boek van jou praten.” Tijdens deze conversatie, ongeveer na een minuut, begonnen Kens ogen te veranderen in die van een ander. Dit trof me enorm. Toen zei hij: “Ik zal je helpen met dit boek”. Naderhand was ik zo aangedaan dat ik de eetzaal verliet naar een rustige plek toe en een paar tranen liet. Ik vroeg me af: is er nog een Ken overgebleven? Ken hielp me ook met mijn tweede boek. Ik grapte met hem over of hij nog wel tijd had om te slapen, maar hij zei me niet zo nieuwsgierig te zijn.

Michael Dawson

148. Vanaf mijn eerste bezoek aan de Foundation, wist ik dat Ken Wapnick de leraar was die mijn vragen zou kunnen beantwoorden en mijn twijfels wegnemen die ik had bij mijn keus een student te worden van ECIW. Hoe dankbaar ben ik, dat ik, die mijn leven lang sceptisch was geweest, de weg naar zijn klaslokaal heb gevonden en dat hij met zijn vriendelijkheid een weg vond om mijn hart te openen. Ken, samen met zijn vrouw Gloria, bood een stralend voorbeeld hoe in de wereld te verkeren en ook hoe er bovenuit te stijgen. Elke keer als ik eraan denk om te lachen om mijn ego's dwaasheid, denk ik aan Ken.

Cynthia Waage

149. Dank je Ken, voor het me zachtjes leiden langs de “Weg naar Damascus” en in de tegenwoordigheid van Jezus.

June

150. Ken Wapnick was de meest diepgaand positieve persoon in mijn leven. Hij was een van de meest briljante en aardige personen die ik ooit gekend heb. En een hele grappige man. Ongelofelijk hoffelijk, zachtaardig en zonder pretenties was hij het toppunt van eerlijkheid. Kens boek “Vergeving en Jezus” was ontzettend behulpzaam voor me. Ook de opnames van zijn lezingen en seminars zijn speciaal behulpzaam geweest. Tot op de dag van vandaag luister ik ernaar, nu op mijn iPhone, met verdiepend resultaat. Kens persoonlijke voorbeeld vergroot de kracht van zijn werk, dat een altijd aanwezige, essentiële ondersteuning, is geweest, waar ik me vaak op heb kunnen verlaten bij het in praktijk brengen van de principes van *Een cursus in wonderen*. Zijn geschriften hebben mijn leven enorm verbeterd. Ik ben hem eeuwig dankbaar.

Harleigh Ostella

151. Bedankt Ken, voor je onderwijs, toewijding en broederschap en bovenal, bedankt voor je Liefde. Iedere dag en iedere minuut van de dag resoneert je stem van binnen, mijn voetstappen begeleidend, voor me zorgend, me kracht gevend en me verzekerd dat ik er spoedig zal zijn. Je bent het levende bewijs dat de Cursus van Jezus echt werkt. De rest is slechts onze eigen bereidheid om er te komen, dus we zijn bij je zoals jij altijd bij ons bent geweest.

Elizabeth Damm

152. Beste Ken, ik wens je (eeuwige) vrede - van boven het strijdtoneel.

Peter J. Murphy

